כַּעֲלֹתָהּ בַּשִּׁבְתּוֹ עַל זִקְנֵי אָרֶץ סָדִין
עֲשׂוּתָה וַתִּמְכֹּר וְחַגּוֹרַת נָתְנָה לַכְּנַעֲנִי
עֹז וְהָדָר לְבוּשָׁהּ וַתִּשְׂחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן
פִּיהָ פָּתְחָה בְחָכְמָה וְתוֹרַת חֶסֶד
עַל לְשׁוֹנָהּ צוֹפִיָּה הֲלִיכוֹת בֵּיתָהּ
וְלֶחֶם עַצְלוּת לֹא תֹאכֵל קָמוּ
בָנֶיהָ וַיְאַשְּׁרוּהָ בַּעְלָהּ וַיְהַלְלָהּ רַבּוֹת
בָּנוֹת עָשׂוּ חָיִל וְאַתְּ עָלִית עַל כֻּלָּנָה
שֶׁקֶר חֵן וְהֶבֶל הַיֹּפִי אִשָּׁה
יִרְאַת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל תְּנוּהָ
מִפְּרִי יָדֶיהָ וִיהַלְלוּהָ בַּשְּׁעָרִים מַעֲשֶׂיהָ

ספר דברי הימים
תשע מאות
ושישה עשר

וַיְהִי בִּימֵי שְׁפֹט הַשֹּׁפְטִים וַיְהִי רָעָב בָּאָרֶץ
וַיֵּלֶךְ אִישׁ מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה לָגוּר בִּשְׂדֵי
מוֹאָב הוּא וְאִשְׁתּוֹ וּשְׁנֵי בָנָיו וְשֵׁם הָאִישׁ
אֲלִימֶלֶךְ וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ נָעֳמִי וְשֵׁם שְׁנֵי בָנָיו
מַחְלוֹן וְכִלְיוֹן אֶפְרָתִים מִבֵּית לֶחֶם יְהוּדָה
וַיָּבֹאוּ שְׂדֵי מוֹאָב וַיְהִי שָׁם וַתָּמָת אֲלִימֶלֶךְ
אִישׁ נָעֳמִי וַתִּשָּׁאֶר הִיא וּשְׁנֵי בָנֶיהָ
וַיִּשְׂאוּ לָהֶם נָשִׁים מֹאֲבִיּוֹת שֵׁם הָאַחַת
עָרְפָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית רוּת וַיֵּשְׁבוּ שָׁם כְּעֶשֶׂר
שָׁנִים וַיָּמוּתוּ גַּם שְׁנֵיהֶם מַחְלוֹן וְכִלְיוֹן
וַתִּשָּׁאֶר הָאִשָּׁה מִשְּׁנֵי יְלָדֶיהָ וּמֵאִישָׁהּ

וַתָּקָם הִיא וְכַלֹּתֶיהָ וַתָּשָׁב מִשְּׂדֵי מוֹאָב
כִּי שָׁמְעָה בִשְׂדֵה מוֹאָב כִּי פָקַד יְהוָה
אֶת עַמּוֹ לָתֵת לָהֶם לָחֶם וַתֵּצֵא מִן
הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה שָׁמָּה וּשְׁתֵּי כַלֹּתֶיהָ
עִמָּהּ וַתֵּלַכְנָה בַּדֶּרֶךְ לָשׁוּב אֶל אֶרֶץ
יְהוּדָה וַתֹּאמֶר נָעֳמִי לִשְׁתֵּי כַלֹּתֶיהָ
לְכְנָה שֹׁבְנָה אִשָּׁה לְבֵית אִמּוֹ יַעֲשׂ יְהוָה
עִמָּכֶם חֶסֶד כַּאֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם עִם הַמֵּתִים
וְעִמָּדִי יִתֵּן יְהוָה לָכֶם וּמְצָאן מְנוּחָה
אִשָּׁה בֵּית אִישָׁהּ וַתִּשַּׁק לָהֶן וַתִּשֶּׂאנָה
קוֹלָן וַתִּבְכֶּינָה וַתֹּאמַרְנָה לָהּ כִּי אִתָּךְ
נָשׁוּב לְעַמֵּךְ וַתֹּאמֶר נָעֳמִי שֹׁבְנָה בְנֹתַי
לָמָּה תֵלַכְנָה עִמִּי הַעוֹד לִי בָנִים בְּמֵעַי
וְהָיוּ לָכֶם לַאֲנָשִׁים שֹׁבְנָה בְנֹתַי לֵכְנָה כִּי
זָקַנְתִּי מִהְיוֹת לְאִישׁ כִּי אָמַרְתִּי יֶשׁ לִי
תִקְוָה גַּם הָיִיתִי הַלַּיְלָה לְאִישׁ וְגַם יָלַדְתִּי
בָנִים הֲלָהֶן תְּשַׂבֵּרְנָה עַד אֲשֶׁר יִגְדָּלוּ
הֲלָהֶן תֵּעָגֵנָה לְבִלְתִּי הֱיוֹת לְאִישׁ אַל
בְּנֹתַי כִּי מַר לִי מְאֹד מִכֶּם כִּי יָצְאָה בִי יַד
יְהוָה וַתִּשֶּׂנָה קוֹלָן וַתִּבְכֶּינָה עוֹד וַתִּשַּׁק
עָרְפָּה לַחֲמוֹתָהּ וְרוּת דָּבְקָה בָהּ וַתֹּאמֶר
הִנֵּה שָׁבָה יְבִמְתֵּךְ אֶל עַמָּהּ וְאֶל אֱלֹהֶיהָ
שׁוּבִי אַחֲרֵי יְבִמְתֵּךְ וַתֹּאמֶר רוּת אַל
תִּפְגְּעִי בִי לַעֲזֹב לָשׁוּב מֵאַחֲרָיִךְ כִּי אֶל
אֲשֶׁר תֵּלְכִי אֵלֵךְ וּבַאֲשֶׁר תָּלִינִי אָלִין עַמֵּךְ
עַמִּי וֵאלֹהַיִךְ אֱלֹהָי בַּאֲשֶׁר תָּמוּתִי אָמוּת
וְשָׁם אֶקָּבֵר כֹּה יַעֲשֶׂה יְהוָה לִי וְכֹה יוֹסִיף

אל אשור ה׳ וישמחון ושמח לך נחר וחכמתלוסי יהוה ששר הדרה וקרעו ולבי אלך: ס: והלוצים אשר
אל ר׳ ועשיר שמי טבעת וחב וחבירו ומרפקריא ולחדרי ורבא אמי וחבטן אשר ומחריטי לשעי: ס: ס:

שלך ה׳ וישמחון ומשמיע ומכחן בפרשוב
נשיא ושמרו ריוק: ס: ומשמר ב׳ ה׳ אמרי ה׳ קדוש
מל ה׳ שעי: ס:

כי המות נפריד בינו ובינך
ותראי כי מת אמך עתה אל לסת
אבן: ותחנל לדבר אליה
ותלבנה שתי חס עד
כאנה בית לחם ויהי
כבאנה בית לחם ותהם
כל חעיר עליה ותאמרנה
הזאת נעמי: ותאמר
אליהן אל תקרא אנה לי
נעמי קראן לי מרא כי
המר שדי לי מאד: אני
מלאה הלכתי וריקם
השיבני יהוה למה תקראנה
לי נעמי ויהוה ענה בי ושדי
הרע לי ותנשבנעמי ורות
המואבית כלתה עמה
השבה משדי מואב ותמה
באו בית לחם בתחלת
קציר שערים: ולנעמי
מידע לאישה איש גבור
חיל ממשפחת אלימלך
ושמו בעז: ותאמר רות
המואבה: אל נעמי
אלכה נא השדה ואלקטה
בשבלים אחר אשר
אמצא חן בעיניו ותאמר
לה לכי בתי: ותלך ותבוא
ותלקט בשדה: אחרי
הקצרים ויקר מקרה
חלקת השדה לבעז
אשר ממשפחת אלימלך
והנה בעז בא מבית לחם
ויאמר לקוצרים: יהוה
עמכם ויאמרו לו יברכך
יהוה: ויאמר בעז לנערו
הנצב על הקוצרים: למי
הנערה הזאת: ויען הנער
הנצב על הקוצרים
ויאמר נערה מואביה
הוא השבה עם נעמי
משדה מואב: ותאמר
אלקט נא ואספתי
בעמרים אחרי הקוצרים
ותבוא ותעמד מן אז
הבקר ועד עתה זה שבתה
הבית מעט: ויאמר בעז
אל רות הלוא שמעת בתי
אל תלכי לקט בשדה
אחר וגם לא תעברי
מזה וכה תדבקין: עם
נערתי: עיניך בשדה אשר
יקצרון והלכת אחריהן
הלא צויתי את הנערים
לבלתי נגעך ואם צמת והלכת

אל חכלים ושתית מאשר
ישאבון הנערים: ותפל
על פניה ותשתחו ארצה
ותאמר אליו מדוע
מצאתי חן בעיניך
להכירני ואנכי נכריה:
ויען בעז ויאמר לה הגד
הגד לי כל אשר עשית
את חמותך אחר מות
אישך ותעזבי אביך
ואמך וארץ מולדתך
ותלכי אל עם אשר לא
ידעת תמול שלשום:
ישלם יהוה פעלך ותהי
משכרתך שלמה מעם
יהוה אלהי ישראל אשר
באת לחסות תחת כנפיו:
ותאמר אמצא חן בעיניך
אדני כי נחמתני וכי
דברת על לב שפחתך
ואנכי לא אהיה כאחת
שפחותיך: ויאמר לה בעז
לעת האכל גשי הלם
ואכלת מן הלחם וטבלת
פתך בחמץ ותשב מצד
הקצרים ויצבט לה קלי
ותאכל ותשבע ותתר

ירקיון ר׳ מל חטו בעז ושלמה ושלו
ושלמה: ס:

חלקא ט מל בבעוב ומשמחון שמעת צויתי משמאיך יוכנו בטבריה ישבולת אכלתי וכאנה בנו בוראל מה עשה אשא שלמה
מלך: בשדיה ה׳ דפין ומשמחי לא בעבר בשדיה לא נטחר חרדיבעי ביוכאל ומלכי ללקט ולגרפגעבר בשדיה אחר: ס:

אלין ירין ולא טרעין במי פיוך איש כזבניו עקרות באשה לה בכל אלי אלי: בחצי הלילה ב ושמעו
ויחזור ושדבלבבור וישכב ששה שנין עד חצי הלילה ויהי בחצי הלילה ויחרד האיש: ס

בלט ד חדותה א ומימנהון ותבוא אלין
בלאט ויצו שאול אחכעבדיו ויקם דודיסיל
ותבאר בלט: ס

ותקס לקטו צובעו
את נעריו לאמר גס כין
העמרים תלקט ולא
תכלימוה וגם של תשלו
לחמוה צבתים ועזבתם
ולקטה ולא תגערו בה
ותלקט בשדה עד ערב
ותחבט את אשר לקטה
ויהי כאיפה שעריס
ותשא ותבוא העירה ותרא
חמותה את אשר לקטה
ותוצא ותתן לה את אשר
הותרה משבעה ותאמל
לה חמותה איפה לקטת
היום ואנה עשית ויהי
מכירך ברוך ותגד לחמותה
את אשר עשתה עמו
ותאמר שמה איש אשר
עשיתי עמו היום בעז
ותאמר נעמי לכלתה
ברוך הוא ליהוה אשר
לא עזב חסדו את החיים
ואת המתים ותאמר לה
נעמי קרוב לנו האיש
מגאלנו הוא ותאמר רות
המואביה גם כי אמר אלי

עם הנערים אשר לי
תדבקון עד אם כלו את
כל הקציר אשר לי
ותאמר נעמי אל רות
כלתה טוב כי תצאי
עם נערותיו ולא יפגעו
בך בשדה אחר ותדבק
בנערות בעז ללקט עד
כלות קציר השערים
וקציר החטים ותשב את
חמותה ותאמר לה נעמי
חמותה בתי הלא אבקש
לך מנוח אשר ייטב לך
ועתה הלא בעז מדעתנו
אשר היית את נערותיו
הנה הוא זרה את גרן
השערים הלילה ורחצת
וסכת ושמת שמלתך עליך
וירדת הגרן אל תודעי
לאיש עד כלתו לאכל
ולשתות ויהי בשכבו
וידעת את המקום אשר
ישכב שם ובאת וגלית
מרגלתיו ושכבתי והוא
יגיד לך את אשר תעשין
ותאמר אליה כל אשר

תאמרי אעשה ותרד
הגרן ותעש ככל אשר
צותה חמותה ויאכל
בעז וישת ויטב לבו
ויבא לשכב בקצה
הערמה ותבא בלט
ותגל מרגלתיו ותשכב
ויהי בחצי הלילה ויחרד
האיש וילפת והנה אשה
שכבת מרגלתיו ויאמר
מי את ותאמר אנכי רות
אמתך ופרשת כנפך
על אמתך כי גאל אתה
ויאמר ברוכה את ליהוה
בתי היטבת חסדך האחרון
מן הראשון לבלתי לכת
אחרי הבחורים אם דל
ואם עשיר ועתה בתי
אל תיראי כל אשר תאמרי
אעשה לך כי יודע כל
שער עמי כי אשת חיל
את ועתה כי אמנם כי
אם גאל אנכי וגם ישנו
קרוב ממני ליום הלילה
והיה בבקר אם יגאלך
טוב יגאל ואם לא יחפץ

לגאלך וגאלתיך אנכי
חיתו שכבי עד הבקר
ותשכב מרגלתו עד הבקר
ותקם בטרום יכיר איש
את רעהו ויאמר אל
יודע כי באה האשה
הגרן ויאמר אל
המטפחת אשר עליך
ואחזי בה ותאחז בה וימד
ששת שעורים וישת עליה
ויבא העיר ותבוא אל
חמותה ותאמר מי
כתי ותגד לה את כל
אשר עשה לה האיש
ותאמר ששת השעורים
האלה נתן לי כי אמר
אל תבואי ריקם אל
חמותך ותאמר שבי
בתי עד אשר תדעי איך
אם יפל דבר כי לא ישקט
האיש כי אם כלה הדבר
היום ובעז עלה השער
וישב שם והנה הגאל עבר
אשר דבר בעזן ויאמר
סורה שבה פה פלני אלמני
ויסר וישב וישה עשרה

אנשים מזקני העיר
ויאמר שבו פה וישבו
ויאמר לגאל חלקת
השדה אשר לאחינו
לאלימלך מכרה נעמי
השבה משדה מואב
ואני אמרתי אגלה אזנך
לאמר קנה נגד היושבים
ונגד זקני עמי אם תגאל
גאל ואם לא יגאל הגידה
לי ואדע כי אין זולתך
לגאלו ואנכי אחריך
ויאמר אני אגאל ויאמר
בעז ביום קנותך השדה
מיד נעמי ומאת רות
המואביה אשת המת
קניתי להקים שם המת
על נחלתו ויאמר הגאל
לא אוכל לגאול לי פן
אשחית את נחלתי גאל
לך אתה את גאלתי כי
לא אוכל לגאל וזאת
לפנים בישראל על
הגאולה ועל התמורה
לקום כל דבר שלף איש
נעלו ונתן לרעהו וזאת

התעודה בישראל ויאמר
הגאל לבעז קנה לך
וישלף נעלו ויאמר לבעז
לזקנים וכל העם עדים
אתם היום כי קניתי את
כל אשר לאלימלך ואת
כל אשר לכליון ומחלון
מיד נעמי וגם את רות
המואביה אשת מחלון
קניתי לי לאשה להקים
שם המת על נחלתו ולא
יכרת שם המת מעם אחיו
ומשער מקומו עדים אתם
היום ויאמרו כל העם
אשר בשער והזקנים
עדים יתן יהוה את האשה
הבאה אל ביתך כרחל
וכלאה אשר בנו שתים
אתם בית ישראל ועשה
חיל באפרתה וקרא שם
בבית לחם ויהי ביתך
כבית פרץ אשר ילדה
תמר ליהודה מן הזרע
אשר יתן יהוה לך מן
הנערה הזאת ויקח בעז
את רות ותהי לו לאשה

אנכי ה בטע בטן ומימטחון כי עיר דאמיר לו רמימרי ומימי כי ביקר היאש בלב לימי ויכל יקף ואמרנ
ומוס פסוק כות ב מ אלין כוכב ולא קדיו ומרמע נא אחי ידרך חמש דנגב במקום כאשר ה: ה: ה: ה:

וישמר ן ומימטחון לו עריות עליו ראשאנו
אלהרמיבר פנו וישמר שלחתי ומכל ומשומאמ
ששששים: ס

ה בטע בטן שרבלוסו ן
ן ימיר ן
ג באמצע פסוק
ל בכל כן בטע
ל ומול ידלי חלוף
ל ושאר אשרת ב חמרת
ל ד
ל ומשער מקומו עדים אתם
ל ומל
ג ל ב בטע ב
ל יומר ן
ה ל ג ל
ל ג ומל
ל
ל ג ל
ל ג ל
ל ג

ויקרא ב׳ ויקרא בשם שמו ויקרא שמו
בישראל׳: עובדי ב׳ מל׳ ויקרא אמר לו ושמו
ומל׳ ובלילי מ׳ ב׳ מ׳ עבדי אדם׳:

ולריח מ׳ ושמשתון ולקחת ונתת סביבש דו אלה שמות ראשית ויקרא ואת כל חלבו ואת הקרב מעל
כפתרת ויקר מעיני אדר בבור עולה ומגיד בבוריה ראש שמר ולחמי אשר נתתי שמניך כוביה: ס׳ ב׳:

חוליד את דוד

פטר חמור
שלמה ב׳ ה׳

וַיָּבֹא אֶלִיחוּ וַיִּתֵּן יְתוּחֶלָה
תְּרִיוּן וְתֶלֶךְ בּוֹ וְתֹאמַרְנָה
הַנָּשִׁים אֶרְנַעֲמִי פְּרוּץ
יְהוּדָה אֲשֶׁר לֹא שִׁבִּיתָךְ
גֹּאֲרֹתַיִּים וְקָרָא שְׁמוֹ
בְּיִשְׂרָאֵל וְהָיָה לְמִשְׁבַּר
נֶפֶשׁ וּלְכַלְכֵּל אֶת שֵׂיבָתֶךָ
כִּי כַלָּתְךָ אֲשֶׁר אֲהֲבַתְךָ
יְלָדַתְּוּ אֲשֶׁר הִיא טוֹבָה לָךְ
מִשִּׁבְעָה בָנִים וַתֶּקַח
נַעֲמִי אֶת הַיֶּלֶד וַתַּשְׁתֵּהוּ
בְּחֵיקָהּ וַתְּהִי לוֹ לְאֹמֶנֶת
וַתִּקְרֶאנָה לוֹ שְׁכֵנוֹת
שֵׁם לֵאמֹר יֻלַּד בֶּן לְנָעֳמִי
וַתִּקְרֶאנָה שְׁמוֹ עוֹבֵד
הוּא אֲבִי יִשַׁי אֲבִי דָוִד:

וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת פֶּרֶץ פֶּרֶץ
הוֹלִיד אֶת חֶצְרוֹן וְחֶצְרוֹן
הוֹלִיד אֶת רָם וְרָם
הוֹלִיד אֶת עַמִּינָדָב וְעַמִּינָדָב
הוֹלִיד אֶת נַחְשׁוֹן וְנַחְשׁוֹן
הוֹלִיד אֶת שַׂלְמָה וְשַׂלְמוֹן
הוֹלִיד אֶת בֹּעַז וּבֹעַז
הוֹלִיד אֶת עוֹבֵד וְעוֹבֵד
הוֹלִיד אֶת יִשַׁי וְיִשַׁי

שיר השירים אשר
לשלמה ישקנו מנשיקות
פיהו כי טובים דודיך מיין
לריח שמניך טובים שמן
תורק שמן עלכן עלמות
אהבוך משכני אחריך
נרוצה הביאני המלך
חדריו נגילה ונשמחה בך
נזכירה דודיך מיין מישרים
אהבוך שחורה
אני ונאוה בנות ירושלם
כאהלי קדר כיריעות
שלמה אל תראוני שאני
שחרחרת ש שזפתני
בני אמי נחרו בי
שמני נטרה את הכרמים
כרמי שלי לא נטרתי
הגידה לי שאהבה נפשי
איכה תרעה איכה תרביץ
בצהרים שלמה אהיה
כעטיה על עדרי חברך
אם לא תדע לך היפה

בנשים צאי לך בעקבי
הצאן ורעי את גדיותיך
על משכנות הרעים
לססתי ברכבי
פרעה רמיתיך רעותי
נאוו לחייך בתרים צוארך
בחרוזים תורי זהב נעשה
לך עם נקודות הכסף עד
שהמלך במסבו נרדי נתן
ריחו ערוך המר דודי לי
בין שדי לין אשכל הכפר
דודי לי בכרמי עין גדי
הנך יפה רעיתי
הנך יפה עיניך יונים הנך
יפה דודי אף נעים אף
ערש שנו רענן קורות
בתינו ארזים רהיטנו
ברותים אני חבצלת
השרון שושנת העמקים
כשושנה בין החוחים כן
רעיתי בין הבנות כתפוח
בעצי היער כן דודי בין
הבנים בצלו חמדתי
ושבתי ופריו מתוק לחכי
הביאני אל בית היין
ודגלו
עלי אהבה סמכוני

אשכל׳ חס׳ ושמשתון ויבא חפלטו ויגר בלעדי ויקרא שד אבלה הנעתיך ובאו עי טחל אשכל ושנו שלו
והחזיר אשכל הכפר׳: ס׳ הביאני לי ודגלי בעיקמי הבראני ורחה בדראוך אלהים הביאני הרמלי הביאני אל
בית היין ויבלו׳: ס׳:

ודגלי ב׳ ומשמשתון ומשר לחכי שיך מעוטף׳:
נאוו ב׳ מר נאוו עי הדריש לחיך בדרשה׳:

בַּאֲשֶׁר שׁוֹת הַפְּרוּנִי
בַּתַּפּוּחַ כִּי חוֹלַת אַהֲבָה
אֲנִי שְׁמֵאל תַּחַת לְרֹאשִׁי
וּמִמִּינוֹתֵיהָ בְּיָדִי הִשְׁלִיטָנִי
אַתְּכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלִַם
בְּצְבָאוֹת אוֹ בְּאַיְלוֹת
הַשָּׂדֶה אִם תָּעִירוּ וְאִם
תְּעוֹרְרוּ אֶת הָאַהֲבָה עַד
שֶׁתֶּחְפָּץ קוֹל דּוֹדִי
הִנֵּה זֶה בָּא מְדַלֵּג עַל
הֶהָרִים מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת
דּוֹמֶה דּוֹדִי לִצְבִי אוֹ לְעֹפֶר
הָאַיָּלִים הִנֵּה זֶה עוֹמֵד
אַחַר כָּתְלֵנוּ מַשְׁגִּיחַ מִן
הַחַלֹּנוֹת מֵצִיץ מִן הַחֲרַכִּים
עָנָה דּוֹדִי וְאָמַר לִי קוּמִי
לְךָ רַעְיָתִי יָפָתִי וּלְכִי לָךְ
כִּי הִנֵּה הַסְּתָו עָבָר הַגֶּשֶׁם
חָלַף הָלַךְ לוֹ הַנִּצָּנִים נִרְאוּ
בָאָרֶץ עֵת הַזָּמִיר הִגִּיעַ
וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ
הַתְּאֵנָה חָנְטָה פַּגֶּיהָ הַגְּפָנִים
סְמָדַר נָתְנוּ רֵיחַ קוּמִי לְכִי
רַעְיָתִי יָפָתִי וּלְכִי לָךְ
יוֹנָתִי בְּחַגְוֵי
הַסֶּלַע בְּסֵתֶר הַמַּדְרֵגָה

הַרְאִינִי אֶת מַרְאַיִךְ
הַשְׁמִיעִנִי אֶת קוֹלֵךְ כִּי
קוֹלֵךְ עָרֵב וּמַרְאֵיךְ נָאוֶה
אֲחִזוּ לָנוּ
שׁוּעָלִים שׁוּעָלִים קְטַנִּים
מְחַבְּלִים כְּרָמִים וּכְרָמֵינוּ
סְמָדָר דּוֹדִי לִי וַאֲנִי לוֹ
הָרֹעֶה בַּשּׁוֹשַׁנִּים עַד
שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים
סֹב דְּמֵה לְךָ דּוֹדִי לִצְבִי אוֹ
לְעֹפֶר הָאַיָּלִים עַל הָרֵי בֶתֶר
עַל מִשְׁכָּבִי
בַּלֵּילוֹת בִּקַּשְׁתִּי אֶת
שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי בִּקַּשְׁתִּיו
וְלֹא מְצָאתִיו אָקוּמָה נָא
וַאֲסוֹבְבָה בָעִיר בַּשְּׁוָקִים וּ
בָרְחֹבוֹת אֲבַקְּשָׁה אֶת
שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי בִּקַּשְׁתִּיו
וְלֹא מְצָאתִיו מְצָאוּנִי
הַשֹּׁמְרִים הַסֹּבְבִים בָּעִיר
אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי רְאִיתֶם
כִּמְעַט שֶׁעָבַרְתִּי מֵהֶם עַד
שֶׁמָּצָאתִי אֵת שֶׁאָהֲבָה
נַפְשִׁי אֲחַזְתִּיו וְלֹא אַרְפֶּנּוּ
עַד שֶׁהֱבִיאוֹתִיו אֶל בֵּית
אִמִּי וְאֶל חֶדֶר הוֹרָתִי

הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
יְרוּשָׁלִַם בְּצְבָאוֹת אוֹ
בְּאַיְלוֹת הַשָּׂדֶה אִם תָּעִירוּ
וְאִם תְּעוֹרְרוּ אֶת הָאַהֲבָה
עַד שֶׁתֶּחְפָּץ
מִי זֹאת עֹלָה מִן
הַמִّדְבָּר כְּתִימֹרוֹת עָשָׁן
מְקֻטֶּרֶת מֹר וּלְבוֹנָה מִכֹּל
אַבְקַת רוֹכֵל הִנֵּה מִטָּתוֹ
שֶׁל שְׁלֹמֹה שִׁשִּׁים גִּבֹּרִים
סָבִיב לָהּ מִגִּבֹּרֵי יִשְׂרָאֵל
כֻּלָּם אֹחֲזֵי חֶרֶב מְלֻמְּדֵי
מִלְחָמָה אִישׁ חַרְבּוֹ עַל
יְרֵכוֹ מִפַּחַד בַּלֵּילוֹת
אַפְּרִיוֹן עָשָׂה
לוֹ הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה מֵעֲצֵי
הַלְּבָנוֹן עַמּוּדָיו עָשָׂה כֶסֶף
רְפִידָתוֹ זָהָב מֶרְכָּבוֹ
אַרְגָּמָן תּוֹכוֹ רָצוּף אַהֲבָה
מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלִַם צְאֵנָה
וּרְאֵנָה בְּנוֹת צִיּוֹן בַּמֶּלֶךְ
שְׁלֹמֹה בָּעֲטָרָה שֶׁעִטְּרָה
לוֹ אִמּוֹ בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיוֹם
שִׂמְחַת לִבּוֹ הִנֵּךְ
יָפָה רַעְיָתִי הִנֵּךְ יָפָה עֵינַיִךְ
יוֹנִים מִבַּעַד לְצַמָּתֵךְ שַׂעְרֵךְ

תלוי ג׳ ושישה׳ כי יקללת אלהים וכלוי ראשיהם
אות אבשלום אלף חשבון וכלוי עליון: ס׳

יא׳ פסוקים בדקי ראש נון וסופנון וסימטרון נגע נחנו גביאי בדרון נשקי בחר טחיית נגד כפר בפרט פרוחדוה: ס׳
אילין קדר ת׳ ולא כיתב ושרי ומקדיא והכרוסו בפעמי עשורית אמרוהו ומרוקדי שיש וכחולת קומתה לא מיחסן בוכ
ורומרוהו באחוזה מישמיך קדמי דפסוק:

כִּי עֵדֶר הָעִוֵּרִים שֹׁגֵל שׁוּמֵחַר
גֵּלָעֶד: שֵׁמֶן כִּעֲנָדֶיךָ שֶׁלִּי
חֵקֶל צוֹבוֹת שֶׁגָּדוּ מִזֶּה
חֲרָחָעָה שֶׁכֶּלֶס מַתְאִימוֹת
וְשֶׁכְלָה אֵין בָּהֶם: כְּחוּט
הַשָּׁנִי שִׂפְתוֹתֶיךָ וּמִדְבָּרֶיךָ
נָאוָה כְּפֶלַח הָרִמּוֹן רַקָּתֵךְ
מִבַּעַד לְצַמָּתֵךְ: כְּמִגְדַּל
דָּוִיד צַוָּארֵךְ בָּנוּי לְתַלְפִּיּוֹת
אֶלֶף הַמָּגֵן תָּלוּי עָלָיו כָּל
שִׁלְטֵי הַגִּבּוֹרִים: שְׁנֵי שָׁדַיִךְ
כְּשְׁנֵי עֳפָרִים תְּאוֹמֵי צְבִיָּה
הָרוֹעִים בַּשּׁוֹשַׁנִּים: עַד
שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים
אֵלֶךְ לִי אֶל הַר הַמּוֹר וְאֶל
גִּבְעַת הַלְּבוֹנָה: כֻּלָּךְ יָפָה
רַעְיָתִי וּמוּם אֵין בָּךְ:
אִתִּי מִלְּבָנוֹן תָּבוֹאִי אִתִּי שׁוּרִי
מֵרֹאשׁ אֲמָנָה מֵרֹאשׁ שְׂנִיר
וְחֶרְמוֹן מִמְּעֹנוֹת אֲרָיוֹת
מֵהַרְרֵי נְמֵרִים: לִבַּבְתִּנִי
אֲחֹתִי כַּלָּה לִבַּבְתִּנִי בְּאַחַד
מֵעֵינַיִךְ בְּאַחַד עָנָק מִצַּוָּארֹנָיִךְ
מַה יָּפוּ דֹדַיִךְ אֲחֹתִי כַּלָּה
מַה טֹּבוּ דֹדַיִךְ מִיַּיִן וְרֵיחַ

שְׁמָנַיִךְ מִכָּל בְּשָׂמִים: נֹפֶת
תִּטֹּפְנָה שִׂפְתוֹתַיִךְ כַּלָּה
דְּבַשׁ וְחָלָב תַּחַת לְשׁוֹנֵךְ
וְרֵיחַ שַׂלְמֹתַיִךְ כְּרֵיחַ לְבָנוֹן:
גַּן נָעוּל אֲחֹתִי כַּלָּה
גַּל נָעוּל מַעְיָן חָתוּם: שְׁלָחַיִךְ
פַּרְדֵּס רִמּוֹנִים עִם
פְּרִי מְגָדִים כְּפָרִים עִם
נְרָדִים: נְרְדְּ וְכַרְכֹּם קָנֶה
וְקִנָּמוֹן עִם כָּל עֲצֵי לְבוֹנָה
מָר וַאֲהָלוֹת עִם כָּל רָאשֵׁי
בְשָׂמִים: מַעְיַן גַּנִּים בְּאֵר
מַיִם חַיִּים וְנֹזְלִים מִן לְבָנוֹן:
עוּרִי צָפוֹן וּבוֹאִי תֵימָן
הָפִיחִי גַּנִּי יִזְלוּ בְשָׂמָיו יָבֹא
דוֹדִי לְגַנּוֹ וְיֹאכַל פְּרִי מְגָדָיו:
בָּאתִי לְגַנִּי אֲחֹתִי כַּלָּה אָרִיתִי
מָרִי עִם בְּשָׂמִי אָכַלְתִּי
יַעְרִי עִם דְּבָשִׁי שָׁתִיתִי יֵינִי
עִם חֲלָבִי אָכְלוּ רֵעִים שְׁתוּ
וְשִׁכָּרוּ דּוֹדִים:
אֲנִי יְשֵׁנָה וְלִבִּי עֵר
קוֹל דּוֹדִי דוֹפֵק פְּתַח לִי
אֲחֹתִי רַעְיָתִי יוֹנָתִי תַּמָּתִי
שֶׁרֹּאשִׁי נִמְלָא טָל קְוֻצּוֹתַי
רְסִיסֵי לָיְלָה: פָּשַׁטְתִּי אֶת

כֻּתָּנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשֶׁנָּהּ
רָחַצְתִּי אֶת רַגְלַי אֵיכָכָה
אֲטַנְּפֵם: דּוֹדִי שָׁלַח יָדוֹ מִן
הַחֹר וּמֵעַי הָמוּ עָלָיו: קַמְתִּי
אֲנִי לִפְתֹּחַ לְדוֹדִי וְיָדַי נָטְפוּ
מוֹר וְאֶצְבְּעֹתַי מוֹר עֹבֵר
עַל כַּפּוֹת הַמַּנְעוּל: פָּתַחְתִּי
אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי חָמַק עָבָר
נַפְשִׁי יָצְאָה בְדַבְּרוֹ
בַּקֵּשְׁתִּיהוּ וְלֹא מְצָאתִיהוּ
קְרָאתִיו וְלֹא עָנָנִי: מְצָאוּנִי
הַשֹּׁמְרִים הַסֹּבְבִים בָּעִיר
הִכּוּנִי פְצָעוּנִי נָשְׂאוּ אֶת
רְדִידִי מֵעָלַי שֹׁמְרוֹת הַחֹמוֹת:
הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
יְרוּשָׁלִַם אִם תִּמְצְאוּ אֶת
דּוֹדִי מַה תַּגִּידוּ לוֹ שֶׁחוֹלַת
אַהֲבָה אָנִי: מַה דּוֹדֵךְ מִדּוֹד
הַיָּפָה בַּנָּשִׁים מַה דּוֹדֵךְ מִדּוֹד
שֶׁכָּכָה הִשְׁבַּעְתָּנוּ: דּוֹדִי צַח
וְאָדוֹם דָּגוּל מֵרְבָבָה: רֹאשׁוֹ
כֶּתֶם פָּז קְוֻצּוֹתָיו תַּלְתַּלִּים
שְׁחֹרוֹת כָּעוֹרֵב: עֵינָיו כְּיוֹנִים
עַל אֲפִיקֵי מָיִם רֹחֲצוֹת
בֶּחָלָב יֹשְׁבוֹת עַל מִלֵּאת
לְחָיָיו כַּעֲרוּגַת הַבֹּשֶׂם מִגְדְּלוֹת

מרקחים שפתותיו שושנים
נטפו תמור עבר נדיו גלילי
זהב ממלאים בתרשיש
מעיו עשת שן מעלפת
ספירים שוקיו עמודי ש
ששים מיסדים על אדני פז
מראהו כלבנון בחור ש
כארזים הכו ממתקים
וכלו מחמדים זה דודי וזה
רעי בנות ירושלים אנה
הלך דודך היפה בנשים
אנה פנה דודך ונבקשנו
עמך דודי לגנו ש
לערות בשם לרעות
בגנים ולקט שושנים
אני לדודי ודודי לי הרעה
בשושנים
אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי
תשורי מראש אמנה מראש שניר וחרמון
מגרות אריות מהרי נמרים
לבבתיני אחתי כלה לבבתיני
באחד מעינך באחד עלי צוארך
מה יפו דדיך אחתי כלה מה טבו
דדיך מיין ריחם שמן טוב
ונכאת שפתותיך כלה
נופת תטפנה שפתותיך כלה
דבש וחלב תחת לשונך
וריח שלמתיך כריח לבנון
גן נעול אחתי כלה
מעין נעול מקור חתום
שלחיך פרדס רמונים
עם פרי מגדים כפרים
עם נרדים נרד וכרכם
קנה וקנמון עם כל עצי לבונה
מר ואהלות עם כל ראשי בשמים
מעין גנים באר מים חיים
ונזלים מן לבנון
עורי צפון ובואי תימן
הפיחי גני יזלו בשמיו
יבא דודי לגנו ואכל פרי מגדיו
באתי לגני אחתי כלה
ארתי מרי עם בשמי
אכלתי יערי עם דבשי
שתיתי יינו עם חלבי
אכלו רעים שתו ושכרו דודים
אני ישנה ולבי ער
קול דודי דופק
פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי
שרוקתי שלי כי נמלא
ראשי טל קוצותי רסיסי לילה
פשטתי את כתנתי איכה אלבשנה
רחצתי את רגלי איכה אטנפם
דודי שלח ידו מן החור
ומעי המו עליו
קמתי אני לפתח לדודי
ידי נטפו מר
ועל כפות ידי מר עבר
על כפות המנעול
פתחתי לדודי
ודודי חמק עבר
נפשי יצאה בדברו
בקשתיהו ולא מצאתיהו
קראתיו ולא ענני
מצאוני השמרים הסובבים בעיר
הכוני פצעוני נשאו את רדידי
השמרים
השבעתיכם בנות ירושלים
אם תמצאו את דודי
מה תגידו לו שחולת אהבה אני
מה דודך מדוד היפה בנשים
מה דודך מדוד
שהשבעתנו ככה
דודי צח ואדום דגול מרבבה
ראשו כתם פז
קוצותיו תלתלים שחרות כערב
עיניו כיונים על אפיקי מים
רחצות בחלב יושבות
לחייו כערוגת הבשם מגדלות מרקחים
שפתותיו שושנים נטפות מר עבר
ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש
מעיו עשת שן מעלפת ספירים
שוקיו עמודי שש מיסדים על אדני פז
מראהו כלבנון בחור כארזים
חכו ממתקים וכלו מחמדים
זה דודי וזה רעי בנות ירושלים
אנה הלך דודך היפה בנשים
אנה פנה דודך ונבקשנו עמך
דודי לגנו לערות בשמים
לרעות בגנים ולקט שושנים
אני לדודי ודודי לי הרעה
בשושנים
יפה
אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי
תשורי מראש אמנה מראש שניר וחרמון
מגרות אריות מהרי נמרים
לבבתיני אחתי כלה לבבתיני
באחד מעינך באחד עלי צוארך
מה יפו דדיך אחתי כלה מה טבו
דדיך מיין ריחם שמן טוב
ונכאת שפתותיך כלה
נופת תטפנה שפתותיך כלה
דבש וחלב תחת לשונך
וריח שלמתיך כריח לבנון
גן נעול אחתי כלה
מעין נעול מקור חתום
שלחיך פרדס רמונים
עם פרי מגדים כפרים
עם נרדים נרד וכרכם
קנה וקנמון עם כל עצי לבונה
מר ואהלות עם כל ראשי בשמים
מעין גנים באר מים חיים
ונזלים מן לבנון
עורי צפון ובואי תימן
הפיחי גני יזלו בשמיו
יבא דודי לגנו ואכל פרי מגדיו
באתי לגני אחתי כלה
ארתי מרי עם בשמי
אכלתי יערי עם דבשי
שתיתי יינו עם חלבי
אכלו רעים שתו ושכרו דודים
אני ישנה ולבי ער
קול דודי דופק
פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי
שרוקתי שלי כי נמלא
ראשי טל קוצותי רסיסי לילה
פשטתי את כתנתי איכה אלבשנה
רחצתי את רגלי איכה אטנפם
דודי שלח ידו מן החור
ומעי המו עליו
קמתי אני לפתח לדודי
ידי נטפו מר
ועל כפות ידי מר עבר
על כפות המנעול
פתחתי לדודי
ודודי חמק עבר
נפשי יצאה בדברו
בקשתיהו ולא מצאתיהו
קראתיו ולא ענני
מצאוני השמרים הסובבים בעיר
הכוני פצעוני נשאו את רדידי
השמרים
השבעתיכם בנות ירושלים
אם תמצאו את דודי
מה תגידו לו שחולת אהבה אני
מה דודך מדוד היפה בנשים
מה דודך מדוד
שהשבעתנו ככה
דודי צח ואדום דגול מרבבה
ראשו כתם פז
קוצותיו תלתלים שחרות כערב
עיניו כיונים על אפיקי מים
רחצות בחלב יושבות
לחייו כערוגת הבשם מגדלות מרקחים
שפתותיו שושנים נטפות מר עבר
ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש
מעיו עשת שן מעלפת ספירים
שוקיו עמודי שש מיסדים על אדני פז
מראהו כלבנון בחור כארזים
חכו ממתקים וכלו מחמדים
זה דודי וזה רעי בנות ירושלים
אנה הלך דודך היפה בנשים
אנה פנה דודך ונבקשנו עמך
דודי לגנו לערות בשמים
לרעות בגנים ולקט שושנים
אני לדודי ודודי לי הרעה
בשושנים
אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי
תשורי מראש אמנה מראש שניר וחרמון
מגרות אריות מהרי נמרים
לבבתיני אחתי כלה לבבתיני
באחד מעינך באחד עלי צוארך
מה יפו דדיך אחתי כלה מה טבו
דדיך מיין ריחם שמן טוב
ונכאת שפתותיך כלה
נופת תטפנה שפתותיך כלה
דבש וחלב תחת לשונך
וריח שלמתיך כריח לבנון
גן נעול אחתי כלה
מעין נעול מקור חתום
שלחיך פרדס רמונים
עם פרי מגדים כפרים
עם נרדים נרד וכרכם
קנה וקנמון עם כל עצי לבונה
מר ואהלות עם כל ראשי בשמים
מעין גנים באר מים חיים
ונזלים מן לבנון
עורי צפון ובואי תימן
הפיחי גני יזלו בשמיו
יבא דודי לגנו ואכל פרי מגדיו
באתי לגני אחתי כלה
ארתי מרי עם בשמי
אכלתי יערי עם דבשי
שתיתי יינו עם חלבי
אכלו רעים שתו ושכרו דודים
אני ישנה ולבי ער
קול דודי דופק
פתחי לי אחתי רעיתי יונתי תמתי
שרוקתי שלי כי נמלא
ראשי טל קוצותי רסיסי לילה
פשטתי את כתנתי איכה אלבשנה
רחצתי את רגלי איכה אטנפם
דודי שלח ידו מן החור
ומעי המו עליו
קמתי אני לפתח לדודי
ידי נטפו מר
ועל כפות ידי מר עבר
על כפות המנעול
פתחתי לדודי
ודודי חמק עבר
נפשי יצאה בדברו
בקשתיהו ולא מצאתיהו
קראתיו ולא ענני
מצאוני השמרים הסובבים בעיר
הכוני פצעוני נשאו את רדידי
השמרים
השבעתיכם בנות ירושלים
אם תמצאו את דודי
מה תגידו לו שחולת אהבה אני
מה דודך מדוד היפה בנשים
מה דודך מדוד
שהשבעתנו ככה
דודי צח ואדום דגול מרבבה
ראשו כתם פז
קוצותיו תלתלים שחרות כערב
עיניו כיונים על אפיקי מים
רחצות בחלב יושבות
לחייו כערוגת הבשם מגדלות מרקחים
שפתותיו שושנים נטפות מר עבר
ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש
מעיו עשת שן מעלפת ספירים
שוקיו עמודי שש מיסדים על אדני פז
מראהו כלבנון בחור כארזים
חכו ממתקים וכלו מחמדים
זה דודי וזה רעי בנות ירושלים
אנה הלך דודך היפה בנשים
אנה פנה דודך ונבקשנו עמך
דודי לגנו לערות בשמים
לרעות בגנים ולקט שושנים
אני לדודי ודודי לי הרעה
בשושנים

לא יבוז לי אנבך
אליאל ארבית אמי
תלמדני אשקך מיין
חרקח מעסיס רמוני
שמאלו תחת ראשי ימינו
תחבקני השבעתי אתכם
בנות ירושלם מה תעירו
ומה תעוררו את האהבה
עד שתחפץ
מי זאת עלה מן
המדבר מתרפקת על
דודה תחת התפוח עוררתיך
שמה חבלך אמך שמה
חבלה ילדתך שימני
כחותם על לבך כחותם
על זרועך כי עזה כמות
אהבה קשה כשאול
קנאה רשפיה רשפי אש
שלהבתיה מים רבים לא
יוכלו לכבות את האהבה
ונהרות לא ישטפוהו אם
יתן איש את כל הון ביתו
באהבה בוז יבוזו לו
אחות לנו קטנה
ושדים אין לה מה נעשה
לאחתנו ביום שידברו בה

אם חומה היא נבנה עליה
טירת כסף ואם דלת היא
נצור עליה לוח ארז אני
חומה ושדי כמגדלות אז
הייתי בעיניו כמוצאת
שלום
כרם היה לשלמה בבעל
המון נתן את הכרם לרי
נטרים איש יביא בפריו
אלף כסף כרמי שלי לפני
האלף לך שלמה ומאתים
לנטרים את פריו: יושבת
בגנים חברים מקשיבים
לקולך השמיעיני: ברח
דודי ומה דמה לצבי או ל
לעפר האילים על הרי
בשמים:

קרי

דבר יקהלת בן דוד מלך
בירושלם הבל הבלים
אמר קהלת הבל הבלים
הכל הבל מה יתרון לאדם
בכל עמלו שיעמל תחת
השמש דור הלך ודור בא

והארץ לעולם עמדת
זרח השמש ובא השמש
ואל מקומו שואף זורח הוא
שם: הולך אל דרום וסובב
אל צפון סובב סבב הולך
הרוח ועל סביבותיו שב
הרוחות הולכים אל מקום
אל הים והים איננו מלא
אל מקום שהנחלים
הלכים שם הם שבים ללכת
כל הדברים יגעים לא יוכל
איש לדבר לא תשבע
עין לראות ולא תמלא
אזן מן שמע מה שהיה הוא
שיהיה ומה שנעשה הוא
שיעשה ואין כל חדש
תחת השמש: יש דבר
שיאמר ראה זה חדש
הוא כבר היה לעלמים
אשר היה מלפנינו: אין ז
כרון לראשנים וגם ל
לאחרונים שיהיו לא יהיה
להם זכרון עם שיהיו ל
לאחרונה:
אני קהלת הייתי מלך על
ישראל בירושלם: והיתי

אתלבי לדרוש ולתור
בחכמה על כל אשר
נעשה תחת השמים הוא
ענין רע נתן אלהים לבני
האדם לענות בו ראיתי
את כל המעשים שנעשו
תחת השמש והנה הכל
הבל ורעות רוח: מעות
לא יוכל לתקן וחסרון
לא יוכל להמנות: דברתי
אני עם לבי לאמר אני
הנה הגדלתי והוספתי
חכמה על כל אשר היה
לפני על ירושלים וגם
חכמה ודעת ראה
לבי רבה מאד: ואתן
לבי לדעת חכמה ודעת
הוללות ושכלות ידעתי
שגם זה הוא רעות רוח:
כי ברב חכמה רב כעס
ויוסיף דעת יוסיף מכאוב:
אמרתי אני בלבי לכה נא
אנסכה בשמחה וראה
בטוב וגם הנה הבל:
לשחוק אמרתי מהולל
ולשמחה מה זה עשה:
תרתי בלבי למשך ביין
את בשרי ולבי נהג
בחכמה ולאחז בסכלות
עד אשר אראה איזה
טוב לבני האדם אשר
יעשו תחת השמים מספר
ימי חייהם: הגדלתי מעשי
בניתי לי בתים נטעתי לי
כרמים: עשיתי לי גנות
ופרדסים ונטעתי בהם עץ
כל פרי: עשיתי לי ברכות
מים להשקות מהם יער
צומח עצים: קניתי
עבדים ושפחות ובני בית
היה לי גם מקנה בקר
וצאן הרבה היה לי מכל
שהיו לפני בירושלים:
כנסתי לי גם כסף וזהב
וסגלת מלכים ומדינות
עשיתי לי שרים ושרות
ותענוגות בני האדם שדה
ושדות: ונדלתי והוספתי
מכל שהיה לפני בירושלים
אף חכמתי עמדה לי: וכל
אשר שאלו עיני לא
אצלתי מהם לא מנעתי
את לבי מכל שמחה כי לבי
שמח מכל עמלי והזה
היה חלקי מכל עמלי:
ופניתי אני בכל מעשי
שעשו ידי ובעמל
שעמלתי לעשות והנה
הכל הבל ורעות רוח ואין
יתרון תחת השמש: ופניתי
אני לראות חכמה והוללות
וסכלות כי מה האדם
שיבוא אחרי המלך את
אשר כבר עשוהו: וראיתי
אני שיש יתרון לחכמה
מן הסכלות כיתרון האור
מן החשך: החכם עיניו
בראשו והכסיל בחשך
הולך וגם ידעתי גם אני
שמקרה אחד יקרה את
כלם: ואמרתי אני בלבי
כמקרה הכסיל גם אני
יקרני ולמה חכמתי אני
אז יותר ודברתי בלבי
שגם זה הבל: כי אין
זכרון לחכם עם הכסיל
לעולם בשכבר הימים
הכל נשכח ואיך
ימות החכם עם הכסיל:

ושנאתי אתהחיים כי
רע עלי המעשה
שנעשה תחת השמש כי
הכל הבל ורעות רוח
ושנאתי אני את כל עמלי
שאני עמל תחת השמש
שאעזבנו לאדם שיהיה
אחרי ומי יודע החכם
יהיה אוסכל ושלט בכל
עמלי שעמלתי ושחכמתי
תחת השמש גם זה הבל
וסבותי אני לאבד את
לבי על כל העמל שעמלתי
תחת השמש כי יש אדם
שעמלו בחכמה ובדעת
ובכשרון ולאדם שלא
עמל בו יתננו חלקו גם
זה הבל ורעה רבה כי מה
הוה לאדם בכל עמלו
ובדעיון לבו שהוא עמל
תחת השמש כי כל ימיו
מכאביים וכעס ענינו
גם בלילה לא שכב לבו
גם זה הבל הוא אין טוב
באדם שיאכל ושתה
והראה את נפשו טוב
בעמלו גם זה ראיתי אני
כי מיד האלהים היא כי
מי יאכל ומי יחיש חוץ
ממני כי לאדם שטוב לפניו
נתן חכמה ודעת ושמחה
ולחוטא נתן ענין לאסוף
ולכנוס לתת לטוב לפני
האלהים גם זה הבל ורעות
רוח לכל זמן ועת לכל חפץ
תחת השמים עת
לדת ועת
למות עת
לטעת ועת
לעקור נטוע עת
להרוג ועת
לרפוא עת
לפרוץ ועת
לבנות עת
לבכות ועת
לשחוק עת
לספוד ועת
לרקוד עת
להשליך אבנים ועת
כנוס אבנים עת
לחבוק ועת
לרחוק מחבק עת
לבקש ועת
לאבד עת
לשמור ועת
להשליך עת
לקרוע ועת
לתפור עת
לחשות ועת
לדבר עת
לאהב ועת
לשנא עת
מלחמה ועת
שלום מה
יתרון העושה באשר
הוא עמל ראיתי את
הענין אשר נתן אלהים
לבני האדם לענות בו את
הכל עשה יפה בעתו גם
את העלם נתן בלבם מבלי
אשר לא ימצא האדם
את המעשה אשר עשה
האלהים מראש ועד סוף
ידעתי כי אין טוב בם כי
אם לשמוח ולעשות טוב
בחיו וגם כל האדם
שיאכל ושתה וראה טוב
בכל עמלו מתת אלהים

הִיא יִרְעָתִי כִּי כָּל אֲשֶׁר
יַעֲשֶׂה הָאֱלֹהִים הוּא
יִהְיֶה לְעוֹלָם עָלָיו אֵין
לְהוֹסִיף וּמִמֶּנּוּ אֵין לִגְרֹעַ
וְהָאֱלֹהִים עָשָׂה שֶׁיִּרְאוּ
מִלְּפָנָיו מִי שֶׁהִיא כָּבָר
הוּא וַאֲשֶׁר לִהְיוֹת כְּבָר
הָיָה וְהָאֱלֹהִים יְבַקֵּשׁ
אֶת נִרְדָּף וְעוֹד רָאִיתִי
תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ מָקוֹם
הַמִּשְׁפָּט שָׁמָּה הָרֶשַׁע
וּמָקוֹם הַצֶּדֶק שָׁמָּה
הָרָשָׁע אָמַרְתִּי אֲנִי
בְּלִבִּי אֶת הַצַּדִּיק וְאֶת
הָרָשָׁע יִשְׁפֹּט הָאֱלֹהִים
כִּי עֵת לְכָל חֵפֶץ וְעַל כָּל
הַמַּעֲשֶׂה שָׁם אָמַרְתִּי
אֲנִי בְּלִבִּי עַל דִּבְרַת בְּנֵי
הָאָדָם לְבָרֵם הָאֱלֹהִים
וּלְרָאוֹת שֶׁהֵם בְּהֵמָה
הֵמָּה לָהֶם כִּי מִקְרֶה הַבְּנֵי
הָאָדָם וּמִקְרֶה הַבְּהֵמָה
וּמִקְרֶה אֶחָד לָהֶם כְּמוֹת
זֶה כְּמוֹת זֶה וְרוּחַ אֶחָד
לַכֹּל וּמוֹתַר הָאָדָם מִן
הַבְּהֵמָה אַיִן כִּי הַכֹּל הָבֶל

הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל מָקוֹם אֶחָד
הַכֹּל הָיָה מִן הֶעָפָר וְהַכֹּל
שָׁב אֶל הֶעָפָר מִי יוֹדֵעַ
רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעֹלָה
הִיא לְמַעְלָה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה
הַיֹּרֶדֶת הִיא לְמַטָּה לָאָרֶץ
וְרָאִיתִי כִּי אֵין טוֹב מֵאֲשֶׁר
יִשְׂמַח הָאָדָם בְּמַעֲשָׂיו
כִּי הוּא חֶלְקוֹ כִּי מִי יְבִיאֶנּוּ
לִרְאוֹת בְּמַה שֶׁיִּהְיֶה
אַחֲרָיו וְשַׁבְתִּי אֲנִי וְאֶרְאֶה
אֶת כָּל הָעֲשֻׁקִים אֲשֶׁר
נַעֲשִׂים תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ
וְהִנֵּה דִּמְעַת הָעֲשֻׁקִים
וְאֵין לָהֶם מְנַחֵם וּמִיַּד
עֹשְׁקֵיהֶם כֹּחַ וְאֵין לָהֶם
מְנַחֵם וְשַׁבְּחַ אֲנִי אֶת
הַמֵּתִים שֶׁכְּבָר מֵתוּ מִן
הַחַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים
עֲדָיִן וְטוֹב מִשְּׁנֵיהֶם אֶת
אֲשֶׁר עֲדָן לֹא הָיָה אֲשֶׁר
לֹא רָאָה אֶת הַמַּעֲשֶׂה
הָרָע אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת
הַשָּׁמֶשׁ וְרָאִיתִי אֲנִי אֶת
כָּל עָמָל וְאֶת כָּל כִּשְׁרוֹן
הַמַّעֲשֶׂה כִּי הִיא קִנְאַת

אִישׁ מֵרֵעֵהוּ גַּם זֶה הֶבֶל
וּרְעוּת רוּחַ חֲבַק כַּף אֶחָת
מְלֹא נָחַת מִמְّלֹא
חָפְנַיִם עָמָל וּרְעוּת רוּחַ
וְשַׁבְתִּי אֲנִי וָאֶרְאֶה הֶבֶל
תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ וְיֶשׁ אֶחָד
וְאֵין שֵׁנִי גַּם בֵּן וָאָח אַיִן
לוֹ וְאֵין קֵץ לְכָל עֲמָלוֹ
גַּם עֵינָיו לֹא תִשְׂבַּע עֹשֶׁר
וּלְמִי אֲנִי עָמֵל וּמְחַסֵּר
אֶת נַפְשִׁי מִטּוֹבָה גַּם זֶה
הֶבֶל וְעִנְיַן רָע הוּא
טוֹבִים הַשְּׁנַיִם מִן הָאֶחָד
אֲשֶׁר יֶשׁ לָהֶם שָׂכָר טוֹב
בַּעֲמָלָם כִּי אִם יִפְּלוּ
הָאֶחָד יָקִים אֶת חֲבֵרוֹ
וְאֵילוּ הָאֶחָד שֶׁיִּפּוֹל
וְאֵין שֵׁנִי לְהָקִימוֹ גַּם
אִם יִשְׁכְּבוּ שְׁנַיִם וְחַם
לָהֶם וּלְאֶחָד אֵיךְ יֵחָם
וְאִם יִתְקְפוּהוּ הָאֶחָד
הַשְּׁנַיִם יַעַמְדוּן נֶגְדּוֹ
וְהַחוּט הַמְּשֻׁלָּשׁ לֹא
בִּמְהֵרָה יִנָּתֵק טוֹב יֶלֶד
מִסְּכֵן וְחָכָם מִמֶּלֶךְ זָקֵן

וכסיל אשר לא ידע
לחזיר עוד בימבית
חסורים יצא למלך כי
גם במלכותו נולד רש
ראיתי את כל החיים
המהלכים תחת השמש
עם הילד השני אשר
יעמוד תחתיו איזן לי
הם עם לכל אשר היה
לפניהם גם הם אחרונים לא
ישמחו בו כי גם זה הבל
ורעיון רוח שמלך גליך
כאשר תלך אל בית
האלהים וקרוב לשמע
מתת הכסילים זבח כי
אינם יודעים לעשות
רע אל תבהל על פיך
ולבך אל ימהר להוציא
דבר לפני האלהים כי
האלהים בשמים ואתה
על הארץ על כן יהיו
דבריך מעטים כי בא
החלום ברב ענין וקול
כסיל ברב דברים כאשר
תדור נדר לאלהים אל
תאחר לשלמו כי אין

חפץ בכסילים את אשר
תדר שלם: טוב אשר לא
תדר משתדור ולא
תשלם: אל תתן את פיך
לחטיא את בשרך ואל
תאמר לפני המלאך כי
שגגה היא למה יקצף
האלהים על קולך וחבל
את מעשה ידיך כי ברב
חלמות והבליים ודברים
הרבה כי את האלהים ירא:
אם עשק ישוגג משפט
ועדק תראה במדינה אל
תתמה על החפץ כי גבה
מעל גבה שמרו וגבהים
עליהם: ויתרון ארץ בכל
היא מלך לשדה נעבד:
אהב כסף לא ישבע כסף
ומי אהב המון לא
תבואה גם זה הבל: ברבות
הטובה רבו אוכליה ומה
כשרון לבעליה כי אם
ראית עיניו: מתוקת
שנת העבד אם מעט
ואם הרבה יאכל ושבע
לעשיר אינו מניחו

לישון: ישנו עה חולה
ראיתי תחת השמש
עשר שמור לבעליו
לרעתו: ואבד העשר
ההוא בענן רע והוליד
בן ואין בידו מאומה:
כאשר יצא מבטן אמו
ערום ישוב ללכת כשבא
ומאומה לא ישא בעמלו
שילך בידו: וגם זה רע
תולה כל עמת שבא כן
ילך ומה יתרון לו שיעמל
לרוח: גם כל ימיו בחשך
יאכל וכעס הרבה וחלי
וקצף: הנה אשר ראיתי
אני טוב אשר יפה לאכול
ולשתות ולראות טובה
בכל עמלו שיעמל תחת
השמש שנקצר מיי הנה
אשר נתן לו האלהים כי
עשר ונכסים וה שלטו
לאכל ממנו ולשאת את
חלקו ולשמח בעמלו זה
מתת אלהים היא כי לא

לפלגן ב ושיפטו ושיעבד כל ישראל ויהי
בשלמים שנה כשבעית הדורות: ה;

ויעמיד לו מלך ושיעבד שמו ריבלך בן ויהויד
שנים ושלח אליו:

לו דבוסה הוא ויקד הוא ושיעלמון ואושבר
ויסיר פלילה ובריסה ובינגן: ה;

הדבר יסר את עמי חיו כי
לא לחיים מענה בשמחת
לב ישר עד אשר איתו
החרון שמשורבה היא
עלה ארס איש שריתן
לוחאלהים עשרו נרסים
ובכוך ואינט הטר לנו שוי
מלי אשר תאוד לא
ישר ליטו חאריס לאל
ממנו אשנבר יאר לבי
זה יד חלי עד איס
יוד ארשמ. ושנב
רבות חיי ורכשה ומ
שיונים לא תשבע
מזון טוב ונם כבוד ל
תרלו אמרתי ובמנו
הנפר בבר בא ירחשך
לדבר שוק שמו כסף
נס שמ שלא אהולא
ירעתה המזו אלו
חיו אלף שנס בעמוק
ושוכה לא אה חלא
מקום אחר הכל הולך
בל עמקה אדם לפיהו ונס
הנפש אתמלא יכנה
יותר חכם מוחכם ירמה

לענו יורע לחלנגד
תחיים טוב מראה עינים
מהלך נפש גם זה הבל
ורעות רוח מה שהיה כבר
נקרא שמו ונודע שאשר
הוא אדם ולא יוכל לדין
עם שהתקיף ממנו כמיש
דברים הרבה מרבים חבל
מה יותר לאדם בחיים מספר
ימיו הבלו ועשה כצל
אשר מי יגיד לאדם מה
יהיה אחריו תחת השמש
טוב שם משמן טוב ויום
המות מיום הולדו טוב
ללכת אל בית אבל מלכת
אל בית משתה באשר הוא
סוף כל אדם והחיים יתן אל
לבו טוב כעס משחק כי
ברע פנים ייטב לב
חכמים בבית אבל ולב
כסילים בבית שמחה טוב
לשמע גערת חכם מאיש
שמע שיר כסילים כסיר
הסיר יתרעם כן שחק
הכסיל וגם זה הבל כי

העשק יהולל חכם ואבד
את לבב מתנה טוב אחרית
דבר מראשותו טוב ארך
רוח מגבה רוח אל תבהל
ברוחך לכעוס כי כעס
בחיק כסילים ינוח אל
תאמר מה היה שהימים
הראשנים היו טובים מאלה
כי לא מחכמה שאלת על
זה טובה חכמה עם נחלה
ויתר לראי השמש כי בצל
החכמה בצל הכסף ויתרון
דעת החכמה תחיה בעליה
ראה את מעשה האלהים
כי מי יוכל לתקן את אשר
עותו ביום טובה היה בטוב
וביום רעה ראה גם את זה
לעמת זה עשה האלהים
על דבות שלא ימצא
הכל אחרי מאומה
את הכל ראיתי בימי הבל
יש צדיק אבד בצדקו
ויש רשע מאריך ברעתו
אל תהי צדיק הרבה ואל
תתחכם יותר למה תשומם
אל תרש הרבה ואל תהי

סכל המה תמות בלא
עתך טוב אשרתאחז
בזה וגם מזה אל תנח את
ירך כי ירא אלהים יצא
את כלם יחכמה תענ
לחכם מעשרה שליטים
אשר היו בעיר כי אדם
אין עדיק בארץ אשר
יעשה טוב ולא יחטא
גם לכל הדברים אשר
ידברו אל תתן לבך אשר
לא תשמע את עבדך
מקללך כי גם פעמים א
רבות ידע לבך אשר גם
אתה קללת אחרים כל
זה נסיתי בחכמה אמרתי
אחכמה והיא רחוקה
ממני רחוק מה שהיה
ועמק עמק מי ימצאנו
סבותי אני ולבי לדעת ולתור
ובקש חכמה וחשבון
ולדעת רשע כסל והסכלות
הוללות ומוצא אני מר
ממות את האשה אשר היא
מצודים וחרמים לבה
אסורים ידיה טוב לפני

חאלהים ימלט ממנה
והוטא ולכדבה ראה זה
מצאתי אמרה קהלת
אחת לאחת למצא חשבון
אשר עודבקש שה נפשי ולא
מצאתי אדם אחד מאלף
מצאתי ואשה בכל אלה
לא מצאתי לבדד ראה זה
מצאתי אשר עשה האלהים
את האדם ישר והמה
בקשו חשבנות רבים מי
כחכם ומיודע פשר דבר
חכמת אדם תאיר פניו ועז
פניו ישנא אני פי מלך
שמור ועל דבר שבעת
אלהים אל תבהל מפניו
תלך אל תעמד בדבר רע
כי כל אשר יחפץ יעשה
באשר דבר מלך שלטון
ומי יאמר לו מה תעשה
שומר מצוה לא ידע דבר
רע ועת ומשפט ידע לב
חכם כי לכל חפץ יש עת
ומשפט כי רעת האדם
רבה עליו כי אינו ידע
מה שיהיה כי כאשר יהיה

מי יגיד לו אין אדם שליט
ברוח לכלוא את הרוח
ואין שלטון ביום המות
ואין משלחת במלחמה
ולא ימלט רשע את בעליו
ונתון את לבי לכל מעשה
אשר נעשה תחת השמש
עת אשר שלט האדם
באדם לרע לו וכל ראיתי
רשעים קברים ובאו
וממקום קדוש יהלכו
וישתכחו בעיר אשר כן
עשו גם זה הבל אשר
אין נעשה פתגם מעשה
הרעה מהרה על כן מלא
לבני האדם בהם לעשות
רע אשר הטא עשה
רע מאות ומאריך לו כי
גם יודע אני אשר יהיה
טוב ליראי האלהים אשר
יראו מלפנו וטוב לא
יהיה לרשע ולא יאריך
ימים כצל אשר אינו
ירא מלפני אלהים יש
הבל אשר נעשה על

שומר ג׳ מל׳ ומי׳ מסתן על ידי הנוך שנא שמרי אוהבין ארון כמנהג הבריות מ״עוה והבדרן חלדה הרבה ראה: ס׳
שרשעת ה׳ ומיומסתן חדרי ומדרי כל בדי וכל ויהמלי הולך ומדרע לא שמרדנ אני פי מלך שמרדנ ודחד ושבועת
שקר: ס׳

חטא ג׳ חט׳ ומיל׳ חדי בדי חטא אשר חטא
בשחכטוב בחטא: ס׳ מלפני אלהים ב׳ הנזרך
ודשטי מלי ולגיאריקן: ס׳

הארץ אשר נשבע יקוק
לאבתיכם לתת להם
ולזרעם אחריהם
ולבור את בריתו אשר
כרת עמהם בחרב
ובאש ובברד ובגפרית
ובמלח כמהפכת סדם
ועמרה אדמה וצבאים
אשר הפך יקוק באפו
ובחמתו ובכל ארץ
מצרים לאמר
ואמרו כל הגוים
על מה עשה יקוק
ככה לארץ הזאת
מה חרי האף הגדול
הזה ואמרו על אשר
עזבו את ברית יקוק
אלהי אבתיהם אשר
כרת עמם בהוציאו
אתם מארץ מצרים
וילכו ויעבדו אלהים
אחרים וישתחוו להם
אלהים אשר לא ידעום
ולא חלק להם
ויחר אף יקוק
בארץ הזאת
להביא עליה
את כל הקללה
הכתובה בספר
הזה
ויתשם יקוק
מעל אדמתם
באף ובחמה
ובקצף גדול
ויטשם
אל ארץ אחרת
כהיום הזה
הנסתרות
ליקוק אלהינו
והנגלות
לנו ולבנינו
עד עולם
לעשות
את כל דברי
התורה הזאת
ועתה הנה
שמים וארץ
אשר לפני
ואשר אחרי
לברך
ולקלל
ובחרת בחיים
למען תחיה
אתה וזרעך
לאהבה את
יקוק אלהיך
לשמע בקולו
ולדבקה בו
כי הוא חיך
ואורך הימים
לשבת על
האדמה
אשר נשבע
יקוק לאבתיך
לאברהם
ליצחק
וליעקב
לתת להם
ולזרעם אחריהם
לא בשמים הוא
לאמר מי יעלה
לנו השמימה
ויקחהו לנו
וישמעהו לנו
ונעשהו
ולא מעבר לים הוא
לאמר מי יעבר
לנו אל עבר הים
ויקחהו לנו
וישמעהו לנו
ונעשהו
כי קרוב אליך
הדבר מאד
בפיך
ובלבבך
לעשתו
ראה נתתי
לפניך
היום
את החיים
ואת הטוב
ואת המות
ואת הרע
אשר אנכי
מצוך היום
לאהבה את
יקוק אלהיך
ללכת בדרכיו
ולשמר מצותיו
וחקתיו
ומשפטיו
וחיית
ורבית
וברכך
יקוק אלהיך
בארץ
אשר אתה
בא שמה
לרשתה
והיה אם
לבבך
ולא תשמע
והדחת
והשתחוית
לאלהים
אחרים
והגדתי
לכם היום
כי אבד
תאבדון
לא תאריכון
הימים
על האדמה
אשר אתה
עבר את
הירדן
לבא שמה
לרשתה
העידתי
בכם היום
את השמים
ואת הארץ
החיים
והמות
נתתי
לפניך
הברכה
והקללה
ובחרת
בחיים
למען
תחיה
אתה
וזרעך
לאהבה
את יקוק
אלהיך
לשמע
בקולו
ולדבקה
בו
כי
הוא
חיך
ואורך
הימים
לשבת
על
האדמה
אשר
נשבע
יקוק
לאבתיך
לאברהם
ליצחק
וליעקב
לתת
להם
ויכתב
משה
את
התורה
הזאת
ויתן
אותה
אל
הכהנים
בני
לוי
הנשאים
את
ארון
ברית
יקוק
ואל
כל
זקני
ישראל
ויצו
משה
אתם
לאמר
מקץ
שבע
שנים
בעת
שנת
השמטה
בחג
הסכות
בבוא
כל
ישראל
לראות
את
פני
יקוק
אלהיך
במקום
אשר
יבחר
תקרא
את
התורה
הזאת
נגד
כל
ישראל
באזניהם
הקהל
את
העם
האנשים
והנשים
והטף
וגרך
אשר
בשעריך
למען
אשר
יבאו
ולמען
אשר
ישמעו
ולמען
אשר
ילמדו
ויראו
את
יקוק
אלהיכם
ושמרו
לעשות
את
כל
דברי
התורה
הזאת
ובניהם
אשר
לא
ידעו
ישמעו
ולמדו
ליראה
את
יקוק
אלהיכם
כל
הימים
אשר
אתם
חיים
על
האדמה
אשר
אתם
עברים
את
הירדן
שמה
לרשתה
ויאמר
יקוק
אל
משה
הנה
קרבו
ימיך
למות
קרא
את
יהושע
והתיצבו
אהל
מועד
ואצונו
ויתיצבו
משה
ויהושע
ויתיצבו
אהל
מועד
ויבא
יקוק
בעמוד
ענן
ויעמד
עמוד
הענן
על
פתח
האהל
ויאמר
יקוק
אל
משה
הנה
אתה
שכב
עם
אבתיך
וקם
העם
הזה
וזנה
אחרי
אלהי
נכר
הארץ
אשר
הוא
בא
שמה
בקרבו
ועזבני
והפר
את
בריתי
אשר
כרתי
אתו
ואז
יחרה
אפי
בו
ביום
ההוא
ועזבתים
והסתרתי
פני
מהם
והיה
לאכל
ומצאו
אתו
רעות
רבות
וצרות
ואמר
ביום
ההוא
הלא
על
כי
אין
אלהי
בקרבי
מצאוני
הרעות
האלה
ואנכי
הסתר
אסתיר
פני
ביום
ההוא
על
כל
הרעה
אשר
עשה
כי
פנה
אל
אלהים
אחרים
ועתה
כתבו
לכם
את
השירה
הזאת
ולמדה
את
בני
ישראל
שימה
בפיהם
למען
תהיה
לי
השירה
הזאת
לעד
בבני
ישראל
כי
אביאנו
אל
האדמה
אשר
נשבעתי
לאבתיו
זבת
חלב
ודבש
ואכל
ושבע
ודשן
ופנה
אל
אלהים
אחרים
ועבדום
ונאצוני
והפר
את
בריתי
והיה
כי
תמצאנה
אתו
רעות
רבות
וצרות
וענתה
השירה
הזאת
לפניו
לעד
כי
לא
תשכח
מפי
זרעו
כי
ידעתי
את
יצרו
אשר
הוא
עשה
היום
בטרם
אביאנו
אל
הארץ
אשר
נשבעתי
ויכתב
משה
את
השירה
הזאת
ביום
ההוא
וילמדה
את
בני
ישראל
ויצו
את
יהושע
בן
נון
ויאמר
חזק
ואמץ
כי
אתה
תביא
את
בני
ישראל
אל
הארץ
אשר
נשבעתי
להם
ואנכי
אהיה
עמך
והיה
כאשר
כלו
משה
לכתב
את
דברי
התורה
הזאת
על
ספר
עד
תמם
ויצו
משה
את
הלוים
נשאי
ארון
ברית
יקוק
לאמר
לקח
את
ספר
התורה
הזאת
ושמתם
אותו
מצד
ארון
ברית
יקוק
אלהיכם
והיה
שם
בך
לעד
כי
אני
ידעתי
את
מריך
ואת
ערפך
הקשה
הן
בעודנו
חי
עמכם
היום
ממרים
הייתם
את
יקוק
וגם
כי
אחרי
מותי
כי
ידעתי
אחרי
מותי
כי
השחת
תשחתון
וסרתם
מן
הדרך
אשר
צויתי
אתכם
והקרה
אתכם
הרעה
באחרית
הימים
כי
תעשו
הרע
בעיני
יקוק
להכעיסו
במעשה
ידיכם
ויאמר
משה
באזני
כל
קהל
ישראל
דברי
השירה
הזאת
עד
תמם

בְּמִעוֹנָם וְכַעֲפָרִים
הָאֲחוּזוֹת בְּפִחֲכָם וּקְשׁוּשׁ
בְּנֵי הָאָרֶס לַעֲתָרָעָה
כְּשֶׁתִּפּוֹל עֲלֵיהֶם סַפְּתָאָם
נָסוּ וְרָאוּתִי חָכְמָה תַּחַת
הַשֶּׁמֶשׁ וּגְדוֹלָה הִיא אֵלַי
עִיר קְטַנָּה וַאֲנָשִׁים בָּהּ
מְעַט וּבָא אֵלֶיהָ מֶלֶךְ
גָּדוֹל וְסַבָּב אֹתָהּ וּבָנָה
עֲלֵיהָ מְצוֹרִים גְּדֹלִים
וּמָצָא בָהּ אִישׁ מִסְכֵּן
חָכָם וּמִלַּט הוּא אֶת
הָעִיר בְּחָכְמָתוֹ וְאָדָם
לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ
הַמִּסְכֵּן הַהוּא וְאָמַרְתִּי
אֲנִי טוֹבָה חָכְמָה מִגְּבוּרָה
וְחָכְמַת הַמִّסְכֵּן בְּזוּיָה
וּדְבָרָיו אֵינָם נִשְׁמָעִים
דִּבְרֵי חֲכָמִים בְּנַחַת
נִשְׁמָעִים מִזַּעֲקַת מוֹשֵׁל
בְּכְסִילִים טוֹבָה חָכְמָה
מִכְּלֵי קְרָב וְחוֹטֵא אֶחָד
יְאַבֵּד טוֹבָה הַרְבֵּה זְבוּבֵי
מָוֶת יַבְאִישׁ וְיַבִּיעַ שָׁמֶן
רוֹקֵחַ וְקַר מֵחָכְמָה וּמִכָּבוֹד
סִכְלוּת מְעַט לֵב חָכָם

לִימִינוֹ וְלֵב כְּסִיל לִשְׂמֹאלוֹ
וְגַם בַּדֶּרֶךְ כְּשֶׁהַסָּכָל הוֹלֵךְ
לִבּוֹ חָסֵר וְאָמַר לַכֹּל סָכָל
הוּא אַף כִּי רוּחַ תִּמְשֹׁל
תַּעֲלֶה עָלֶיךָ מְקוֹמְךָ אַל
תַּנַּח כִּי מַרְפֵּא יַנִּיחַ חֲטָאִים
גְּדוֹלוֹת יֵשׁ רָעָה רָאִיתִי
תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ כִּשְׁגָגָה
שֶׁיֵּצֵא מִלִּפְנֵי הַשַّלִּיט
נִתְּנָה הַסִּכְלוּת בַּמְّרוֹמִים רַבִּים
וְעֲשִׁירִים בַּשְּׁפָלָה יֹשְׁבוּ
רָאִיתִי עֲבָדִים עַל סוּסִים
וְשָׂרִים הֹלְכִים כַּעֲבָדִים
עַל הָאָרֶץ חֹפֵר גּוּמָּץ יִפּוֹל
וּפֹרֵץ גָּדֵר יִשְּׁכֶנּוּ נָחָשׁ
מַסִּיעַ אֲבָנִים יֵעָצֵב בָּהֶם
בּוֹקֵעַ עֵצִים יִסָּכֶן בָּם
אִם קָהָה הַבַּרְזֶל וְהוּא לֹא
פָנָה קִלְקַל וְחַיָּלִים יִגְבַּר
וְיִתְרוֹן הַכְשֵׁר חָכְמָה אִם
יִשֹּׁךְ הַנָּחָשׁ בְּלוֹא לָחַשׁ
וְאֵין יִתְרוֹן לְבַעַל הַלָּשׁוֹן
דִּבְרֵי פִיהוּ חֵן וְשִׂפְתוֹת
כְּסִיל תְּבַלְּעֶנּוּ: תְּחִלַּת
דִּבְרֵי פִיהוּ סִכְלוּת וְאַחֲרִית
פִּיהוּ הוֹלֵלוּת רָעָה: וְהַסָּכָל

יַרְבֶּה דְבָרִים לֹא יֵדַע
הָאָדָם מַה שֶּׁיִּהְיֶה וַאֲשֶׁר
יִהְיֶה מֵאַחֲרָיו מִי יַגִּיד לוֹ:
עֲמַל הַכְּסִילִים תְּיַגְּעֶנּוּ
אֲשֶׁר לֹא יָדַע עָלְלָת אֶל
עִיר: אֵלֶיךָ אֶרֶץ שֶׁמַּלְכֵּךְ
נַעַר וְשָׂרֶיךָ בַּבֹּקֶר יֹאכֵלוּ:
אַשְׁרֶיךָ אֶרֶץ שֶׁמַּלְכֵּךְ בֶּן
חוֹרִים וְשָׂרֶיךָ בָּעֵת יֹאכֵלוּ
בִּגְבוּרָה וְלֹא בַשְּׁתִיָּה:
בַּעֲצַלְתַּיִם יִמַּךְ הַמִּקְרֶה
וּבְשִׁפְלוּת יָדַיִם יִדְלֹף הַבָּיִת:
לִשְׂחוֹק עֹשִׂים לֶחֶם וְיַיִן
וְשִׂמְחַת חַיִּים וְהַכֶּסֶף יַעֲנֶה
אֶת הַכֹּל: גַּם בְּמַדָּע עַל מֶלֶךְ
אַל תְּקַלֵּל וּבְחַדְרֵי מִשְׁכָּבְךָ
אַל תְּקַלֵּל עָשִׁיר כִּי עוֹף
הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל
וּבַעַל הַכְّנָפַיִם יַגִּיד דָּבָר:
שַׁלַּח לַחְמְךָ עַל פְּנֵי הַמָּיִם
כִּי בְרֹב הַיָּמִים תִּמְצָאֶנּוּ: תֵּן
חֵלֶק לְשִׁבְעָה וְגַם לִשְׁמוֹנָה
כִּי לֹא תֵדַע מַה יִּהְיֶה רָעָה
עַל הָאָרֶץ: אִם יִמָּלְאוּ
הָעָבִים גֶּשֶׁם עַל הָאָרֶץ
יָרִיקוּ וְאִם יִפֹּל עֵץ בַּדָּרוֹם

ואם כי עפו מקום שופל
הגץ שם יהוא שמרוח
לא יזרע ואה בעביס לא
יקנור כאשר אנך יודע
מתדרך הקוח כעצמיס
בבטן המלאה ככה לא
תדע את מעשה האלהים
אשר יעשה את הכל
בבקר זרע את זרעך
ולערב אל תנח ידך כי
אינך יודע איה יכשר
הזה או זה ואם שניהם
כאחד טובים ומתוק האור
וטוב לעינים לראות את
השמש כי אם שנים הרבה
יחיה האדם בכלם ישמח
ויזכר את ימי החשך כי
הרבה יהיו כל שבא הבל
שמח בחורי בילדותיך
ויטיבך לבך בימי בחורותך
והלך בדרכי לבך ובמראי
עיניך ודע כי על כל אלה
יביאך האלהים במשפט
והסר כעס מלבך והעבר
רעה מבשרך כי הילדות
והשחרות הבל וזכר את

בורא אך בימי בחורתיך
עד אשר לא יבאו ימי
הרעה והגיעו שנים אשר
תאמר איני בהם חפץ
עד אשר לא תחשך
השמש והאור והירח
והכוכבים ושבו העבים
אחר הגשם ביום שיזעו
שמרי הבית והתעותו
אנשי החיל ובטלו
הטחנות כי מעטו
וחשכו הראות בארבות
וסגרו דלתים בשוק
בשפל קול הטחנה
ויקום לקול העפור
וישחו כל בנות השיר
גם מגבה ירא ואימתים
בדרך ויגאץ שקד
ויסבל החגב ותפר
הקאפרה כי יחלך האדם
אל בית עולמו וסבבו
בשוק הספדים עד
אשר לא ירחק חבל
הכסף ותרץ גלת הזהב
ותשבר כד על הזמבטא
ונרץ הגלגל אל הבור

וישב העפר על הארץ
כשהיה והרוח תשוב
אל האלהים אשר
נתנה הבל הבלים אמר
הקוהלת הכל הבל
ויתר שהיה קהלת חכם
עוד למד דעת את העם
ואזן וחקר תקן משלים
הרבה בקש קהלת
למצא דברי חפץ וכתב
ישר דברי אמת דברי
חכמים כדרבות
ובמשמרות נטועים
בעלי אספות נתנו מרעה
אחר ויתר מהם בני
הזהר עשות ספרים
הרבה אין קץ ולהג
הרבה יגעת בשר סוף
דבר הכל נשמע את
האלהים ירא ואת מצותיו
שמור כי זה כל האדם כי
את כל מעשה האלהים
יביא במשפט על כל נעלם
אם טוב ואם רע

רכב

הוראות לעמוד הראות אחר כל מעשה
אחר כל אשר עשה והשבו הראות: ס:

בבשחר לא דגשרן לא ביבשרן על ויבריחהו עבאות יבל לא ירקמו הישעם במשפט וידרך עניים בבמשפט
שאות בני רשע שמחו חזיר בלדותיך: ס: ובל איזב דפרחתון ב מ לא ואוכיחתביא במשפט עבלק: ס:

הוראות לד ומומרה שרנכר חדאזה אשר עשה
מחוקאות מל מעשה ויהוה אוכל אשר עשה והשבו
הראמוק בא: ס:

נעבר ן ומומרה חיקר וחקר בכיל לפרוש אדוה שמיכו נוכפר קבוהמהראדה: ס: ואנדלמיצוחיך ב ומיבל ושמריוק
אות חקרן אחוריו והלה אהריבבל פקא: ס: ומבריו ב. דלוטע בשחק על מיסבר וחדי שמי הנגב מגור: ס: באמיבות ב
בן אטיר והשבו: ס:

איכה ישבה בדד העיר
רבתי עם היתה כאלמנה
רבתי בגוים שרתי במדינות
היתה למס
תבכה בלילה ודמעתה
על לחיה אין לה מנחם
מכל אהביה כל רעיה
בגדו בה היו לה לאויבים
גלתה יהודה
מעני ומרב עבדה היא
ישבה בגוים לא מצאה
מנוח כל רדפיה השיגוה
בין המצרים
דרכי ציון אבלות
מבלי באי מועד כל
שעריה שוממין כהניה
נאנחים בתולותיה נוגות
והיא מר לה
היו צריה לראש
אויביה שלו כי יהוה הוגה
על רב פשעיה עולליה
הלכו שבי לפני צר
ויצא מן בת ציון
כל הדרה היו שריה
כאילים לא מצאו מרעה
וילכו בלא כח לפני רודף
זכרה ירושלים
ימי ענותה ומרודיה כל
מחמדיה אשר היו מימי
קדם בנפל עמה ביד צר
ואין עוזר לה ראוה
צרים שחקו על משבתה
חטא חטאה
ירושלים על כן לנדה
היתה כל מכבדיה הזילוה
כי ראו ערותה גם היא
נאנחה ותשב אחור
טמאתה בשוליה
לא זכרה אחריתה ותרד
פלאים איומים לה
ראה יהוה את עניי כי
הגדיל אויב
ידו פרש צר על
כל מחמדיה כי ראתה
גוים באו מקדשה אשר
צויתה לא יבאו בקהל
לך כל עמה
נאנחים מבקשים לחם
נתנו מחמודיהם באכל
לה שיב נפש ראה יהוה
והביטה כי היתי זוללה
לוא אליכם כל
עברי דרך הביטו וראו
אם יש מכאוב כמכאבי
אשר עולל לי אשר
הוגה יהוה ביום חרון
אפו
שלח אש בעצמתי
ויורדנה פרש רשת
לרגלי השיבני אחור
נתני שוממה כל היום
דוה
נשקד על
פשעי בידו ישתרגו עלו
על צוארי הכשיל כחי
נתנני אדני בידי לא אוכל
קום
סלה כל
אבירי אדני בקרבי
קרא עלי מועד לשבר
בחורי נתן דרך אדני
לבתולת בת יהודה
על אלה אני בכיה
עיני עיני ורדה מים כי
רחק ממני מנחם משיב
נפשי היו בני שוממים כי
גבר אויב
פרשה ציון בידיה
אין מנחם לה צוה יהוה
לי עקב סביביו צריו
היתה ירושלים לנדה
ביניהם

יחוה כמפיחו מריתי שמע
נא כל עמים וראו מלא כי
בתולתי ובחורי הלכו
בשבי קראתי
למאהבי המה רמוני
כהנינו בעיר נעבדו
בקשו אכל מאוד נפשם
את נפשם ראה
יחוה כי צר לי מעי חמרמרו
נהפך לבבי בקרבי כי מרו
מריתי מחוץ שכלתה חרב
בבית כמות
שמעו כי נאנחה
אני אין מנחם לי כל אויבי
שמעו רעתי ששו כי
אתה עשית הבאת יום
קראת ויהי כמוני
תבא כל רעתם
לפניך ועולל להם כאשר
עוללת לי על כל פשעי
כי רבות אנחתי ולבי דוי

איכה יעיב באפו אדני
את בת ציון השליך
משמים ארץ תפארת
ישראל ולא זכר הדם
רגליו ביום אפו

בלע אדני לא
חמל את כל נאות יעקב
הרס בעברתו מבצרי
בתולת יהודה הגיע לארץ
חלל ממלכה ושריה
נזיר עבתריאף
כל קרן ישראל השב
אחור ימינו מפני אויב
ויבער ביעקב כאש
להבה אכלה סביב
דרך קשתו
כאויב נצב ימינו כצר
ויהרג כל מחמדי עין
באהל בת ציון שפך
כאשתו חמתו
תיה אדני כאויב
בלע ישראל בלע כל
ארמנותיה שחת מבצריו
ורב בבת יהודה תאנה
ואנה ויחמס כגן
שכו שחת מועדו שבת
יהוה בציון מועד ושבת
וינאץ בזעם אפו מלך
וכהן זנח אדני
מזבחו נאר מקדשו
הסגיר ביד אויב חומות
ארמנותיה קול נתנו

בבית יהוה כיום מועד
חשב יהוה
לה שחית חומת בת ציון
נטה קו לא השיב ידו
מבלעו ויאבל חל וחומה
יחדו אמללו
טבעו בארץ
שעריה אבדו ושבר
בריחיה מלכה ושריה
בגוים אין תורה גם
נביאיה לא מצאו חזון
מיהוה
ישבו
לארץ ידמו זקני בת
ציון העלו עפר על
ראשם חגרו שקים
הורידו לארץ ראשן
בתולות ירושלם
כלו בדמעות עיני
חמרמרו מעי נשפך
לארץ כבדי על שבר
בת עמי בעטף עולל
ויונק ברחבות קרויה
לאמתם אמרו
איה דגן ויין בהתעטפם
כחלל ברחבות עיר
בהשתפך נפשם אל חיק
אמתם מיה אביהם

מה אדמה לך חסדי ורוש׳ ל
מה אשוה לך ואנחמך ל
בתולת בת ציון כי גדול
כים שברך מי ירפאלך:
נביאיך חזו לך
שוא ותפלות ולא גלו על
עונך לתשוב שביתך ל
ויחזו לך משאות שוא
ומדיחים: סקלוך
עלך כפים כל עוברי דרך
שרקו ונע ראש על
בת ירושלים הזאת התשא
שוא אמרו בלילת יפי ל
משוש לכל הארץ:
פעו עליך פיהם
כל אויביך שרקו חרקו
שן אמרו בלענו אך זה
היום שקויתיו מצאנו ל
ראינו: עשה יהוה
אשר זמם בעצ אמרתו
אשר צוה מימי קדם הרס
ולא חמל ושמח עליך
אויב הרים קרן צרים
צעק לבם אל אדני
חומת בת ציון הורידי כנחל
דמעה יומם ולילה אל
תתן פועת לך אל תדם בת

עינך: קומי רני ל
בלילה לראש אשמרות ל
שפכי כמים לבך נכח פני
אדני שאי אליו כפיך על
נפש עולליך העטופים
בראש כל חוצות:
ראה יהוה והביטה
למי עוללת כה אם ל
תאכלנה נשים פרי ל
עוללי טפחים אם יהרג
במקדש אדני כהן ונביא
שכבו לארץ
חוצות נער וזקן בתולתי
ובחורי נפלו בחרב הרגת
ביום אפך טבחת לא
חמלת: תקרא
כיום מועד מגורי מסביב
ולא היה ביום אף יהוה
פליטו ושריד אשר טפחתי
ורביתי אויבי כלם:

אני הגבר ראה עני בשבט
עברתו: אותי נהג ונהל
חשך ולא אור: אך כי
נהפך ידו כל היום
כל היום שבר עצמותי בנה עלי

ויקף ראשי תלאה: ל
במה שכים הושיבני במחשכים
עולם: בנה
ולא אצא חכיר נחשתי
גם כי אזעק ושוע
שתם תפלתי: גדר דרכי
בגזית נתיבתי עות:
דב ארב הוא לי
אריה במסתרים: דרכי
סורר ויפשחני שמני שמם:
דרך קשתו ויעצבני
כמטרה לחץ:
הביא בכליותי בני
אשפתו: היתי שחוק לכל
עמי נגינתם כל היום:
השביעני במרורים הרוני
לענה: וגרס
בחצץ שני הכפיס המבאפר:
ותזנח משלום נפשי נשיתי
טובה: ואמר אבד נצחי
ותוחלתי מיהוה:
זכר עניי ומרודי
לענה וראש: זכור תזכור
ותשיח עלי נפשי: זאת
אשיב אל לבי על כן אוחיל:
חסדי יהוה כי לא
תמו כי לא כלו רחמיו:

חַדֵּשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃ רַבָּה
אִמְרָתְךָ חִלְּקִי יְהוָה׃ אָ
אָמַרְתִּי נַפְשִׁי עֶלְכִי אוֹחִיל
לָךְ׃ טוֹב יְהוָה
לְקַוִּים לְנַפְשׁוֹ תִדְרֹשׁנוּ׃ טוֹב
וְיָחִיל וְדוּמָם לִתְשׁוּעַת׃
יְהוָה׃ טוֹב לַגֶּבֶר כִּי יִשָּׂא
עֹל בִּנְעוּרָיו׃ יֵשֵׁב
בָּדָד וְיִדֹּם כִּי נָטַל עָלָיו׃
יִתֵּן בֶּעָפָר פִּיהוּ אוּלַי יֵשׁ
תִּקְוָה׃ יִתֵּן לְמַכֵּהוּ לְחִי
יִשְׂבַּע בְּחֶרְפָּה׃
כִּי לֹא יִזְנַח לְעוֹלָם
אֲדֹנָי׃ כִּי אִם הוֹגָה וְרִחַם
כְּרֹב חֲסָדָיו׃ כִּי לֹא עִנָּה מִ
מִּלְּבוֹ וַיָּגֶה בְּנֵי אִישׁ׃
לְדַכֵּא תַּחַת רַגְלָיו
כֹּל אֲסִירֵי אָרֶץ׃ לְהַטּוֹת
מִשְׁפַּט גֶּבֶר נֶגֶד פְּנֵי עֶלְיוֹן׃
לְעַוֵּת אָדָם בְּרִיבוֹ אֲדֹנָי
לֹא רָאָה׃ מִי זֶה
אָמַר וַתְּהִי אֲדֹנָי לֹא צִוָּה׃
מִפִּי עֶלְיוֹן לֹא תֵצֵא׃
הָרָעוֹת וְהַטּוֹב׃ מַה יִּתְאוֹנֵן
אָדָם חַי גֶּבֶר עַל חֶטְאוֹ׃
נַחְפְּשָׂה דְרָכֵינוּ
וְנֶחְקֹרָה וְנָשׁוּבָה עַד יְהוָה׃

נִשָּׂא לְבָבֵנוּ אֶל כַּפָּיִם אֶל
אֵל בַּשָּׁמָיִם׃ נַחְנוּ פָשַׁעְנוּ
וּמָרִינוּ אַתָּה לֹא סָלָחְתָּ׃
סַכְּתָה בָאַף
וְתִרְדְּפֵנוּ הָרַגְתָּ לֹא חָמָלְתָּ׃
סַכּוֹתָה בֶּעָנָן לָךְ מֵעֲבוֹר
תְּפִלָּה׃ סְחִי וּמָאוֹס תְּשִׁימֵנוּ
בְּקֶרֶב הָעַמִּים׃
פָּעַרוּ עָלֵינוּ פִיהֶם
כָּל אֹיְבֵינוּ׃ פַּחַד וָפַחַת הָיָה
לָנוּ הַשֵּׁאת וְהַשֶّבֶר׃ פַּלְגֵי
מַיִם תֵּרֵד עֵינִי עַל שֶׁבֶר
בַּת עַמִּי׃ עֵינִי נִגְרָה
וְלֹא תִדְמֶה מֵאֵין הֲפוּגוֹת׃
עַד יַשְׁקִיף וְיִרְאֶה׃ יְהוָה
מִשָּׁמָיִם׃ עֵינִי עוֹלְלָה לְ
נַפְשִׁי מִכֹּל בְּנוֹת עִירִי׃
עוֹד עָדוּנִי כַּצִּפּוֹר
אֹיְבַי חִנָּם׃ צָמְתוּ בַבּוֹר
חַיָּתִי וַיַּדּוּ אֶבֶן בִּי׃ צָפְמוּ
עֲלֵי מַיִם אָמַרְתִּי נִגְזַרְתִּי׃
קָרָאתִי שִׁמְךָ יְהוָה
מִבּוֹר תַּחְתִּיּוֹת׃ קוֹלִי
שָׁמַעְתָּ אַל תַּעְלֵם אָזְנְךָ
לְרַוְחָתִי לְשַׁוְעָתִי׃ קָרַבְתָּ
בְּיוֹם אֶקְרָאֶךָ אָמַרְתָּ אַל
תִּירָא׃ רַבְתָּ אֲדֹנָי

רִיבֵי נַפְשִׁי גָּאַלְתָּ חַיָּי׃
רָאִיתָה יְהוָה עַוָּתָתִי שְׁ
שָׁפְטָה מִשְׁפָּטִי׃ רָאִיתָה
כָּל נִקְמָתָם כָּל מַחְשְׁבֹתָם
לִי׃ שָׁמַעְתָּ חֶרְפָּתָם
יְהוָה כָּל מַחְשְׁבֹתָם עָלַי׃
שִׂפְתֵי קָמַי וְהֶגְיֹנָם עָלַי
כָּל הַיּוֹם׃ שִׁבְתָּם וְקִימָתָם
הַבִּיטָה אֲנִי מַנְגִּינָתָם׃
תָּשִׁיב לָהֶם גְּמוּל
יְהוָה כְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם׃
תִּתֵּן לָהֶם מְגִנַּת לֵב תַּאֲלָתְךָ
לָהֶם׃ תִּרְדֹּף בְּאַף וְתַשְׁמִידֵם
מִתַּחַת שְׁמֵי יְהוָה׃

אֵיכָה יוּעַם זָהָב יִשְׁנָא
הַכֶּתֶם הַטּוֹב תִּשְׁתַּפַּכְנָה
אַבְנֵי קֹדֶשׁ בְּרֹאשׁ כָּל
חוּצוֹת׃ בְּנֵי צִיּוֹן
הַיְקָרִים הַמְסֻלָּאִים בַּפָּז
אֵיכָה נֶחְשְׁבוּ לְנִבְלֵי חֶרֶשׂ
מַעֲשֵׂה יְדֵי יוֹצֵר
גַּם תַּנִּין חָלְצוּ שַׁד
הֵינִיקוּ גּוּרֵיהֶן בַּת עַמִּי
לְאַכְזָר כִּי עֵנֶס בַּמִּדְבָּר
דָּבַק לְשׁוֹן יוֹנֵק
אֶל חִכּוֹ בַּצָּמָא עוֹלָלִים

שאלו לחם פרש אין לחם:
האכלום למי ערנים
נשמו בחוצות חאמנים
עליתו על חבקן אשפתות
ויגדל עונבת
עמי מחטא את סדם
חתפוכח כמו רגע ולא נחלו
כח נדים זכו
נזיריה משלג צחו מחלב
אדמו עצם מפנינים ספיר
גזרתם חשך
משחור תארם לא נכרו
בחוצות עפר עורם על
עצמם יבש היה כעץ
טובים היו חללי
חרב מחללי רעב שהם
נזובו מדקרים מתנובת
שדי והי נשים
רחמנות בשלו ילדיהן
היו לברות למו בשברת
עמי כלה יהוה את
חמתו שפך חרון אפו
ויצת אש בציון ותאכל
יסודתיה לא
האמינו מלכי ארץ וכל
ישבי תבל כי יבא צר
ואויב בשערי ירושלם

מחטאת נביאיה
עונות כהניה השפכים
בקרבה דם צדיקים
נעו עורים בחוצות
נגאלו בדם בלא יוכלו
יגעו בלבשיהם
סורו טמא קראו
למו סורו סורו אל תגעו
כי נעו גם נעו אמרו בגוים
לא יוסיפו לגור
פני יהוה חלקם לא
יוסיף להביטם פני כהנים
לא נשאו זקנים לא חננו
עוד עינה תכלינה
עינינו אל עזרתנו הבל
בצפיתנו צפינו אל גוי
לא יושע צדו
צעדינו מלכת ברחבותינו
קרב קצינו מלאו ימינו
כי בא קצינו
קלים היו רדפינו
מנשרי שמים על ההרים
דלקנו במדבר ארבו
לנו רוח אפינו
משיח יהוה נלכד
בשחיתותם אשר אמרנו
בעלו נחיה בגוים

שישו ושמחו
בת אדום יושבת בארץ
עוץ גם עליך תעבר כוס
תשכרי ותתערי
תם עונך בת ציון
לא יוסיף להגלותך פקד
עונך בת אדום גלה על
חטאתיך
זכר יהוה מה היה לנו הביט
וראה את חרפתנו
נחלתנו נהפכה לזרים
בתינו לנכרים יתומים
היינו אין אב אמותינו
כאלמנות מימינו בכסף
שתינו עצינו במחיר נבאנו
על צוארנו נרדפנו יגענו
לא הונח לנו מצרים נתנו
יד אשור לשבע לחם
אבתינו חטאו אינם
אנחנו עונותיהם סבלנו
עבדים משלנו פרק
אין מפרק בנפשנו נביא
לחמנו מפני חרב המדבר
עורנו כתנור נכמרו מפני
זלעפות רעב נשים בציון
ענו בתולת בערי יהודה
שרים בידם נתלו פני זקנים

אלין בכל הי וקדי ן ומומטי יקריתור שעבר נשבריה בנטטו עליה ודמה ודמה דמה נשבור שלמיה שפטי חנדקמדיתן עדיינה:
חשך ל ומשלטון ארעיך שפרשא פרשפאר שחוריא: חשע ב חס וסלמי ושח עיניט ודשיעאל בוי לא: ס:

חשך ל ומשלטון חשך בעהיפיר חשך ודשמש
בכאמה אדיר חשך באחלך חשך מרשחור ואורה:

יוקל לא ומקבטון לקרם לפנאוכיהם אמרמה ולא מכלל קדם מ לאמרכל מדראוכ עפר עמיה כלי ולחמה
אלין ונלחמו על מי אריבה ראעיריה ונה עבאל שמיון נפר שריה בחרמוכ מכי אמיה ובשי:

מחמ ג דבש ב פ מ ומדקריכ ומומ בעמסן
ומייך מעמי שיה מנו מחד ומרנו אוכ במנינו:

לא נחדרו בחוריס טחון
נשאו ונעריס בעץ כשלו
זקנים משער שבתו
בחוריס מנגינתם שבתו
משוש לבנו נחפך לאבל
מה לנו נפלה עטרת
ראשנו אוי נא לנו כי
חטאנו על זה היה דוה
לבנו על אלה חשכו עינינו
על הר ציון שממה
שועלים הלכו בו
אתה יהוה לעולם תשב
כסאך לדר ודור למה
לנצח תשכחנו תעזבנו
לארך ימים השיבנו
יהוה אליך ונשוב חדש
ימינו כקדם כי אם מאס
מאסתנו קצפת עלינו
עד מאד

קנד

ויהי בימי אחשורוש
הוא אחשורוש המלך
מהודו ועד כוש שבע
ועשרים ומאה מדינה
בימים ההם כשבת המלך

אחשורוש על כסא
מלכותו אשר בשושן
הבירה בשנת שלשה
למלכו עשה משתה לכל
שריו ועבדיו חיל פרס
ומדי הפרתמים ושרי
המדינות לפניו בהראתו
את עשר כבוד מלכותו
ואת יקר תפארת גדלתו
ימים רבים שמונים ומאת
יום וכמלאת הימים
האלה עשה המלך לכל
העם הנמצאים בשושן
הבירה למגדול ועד קטן
משתה שבעת ימים בחצר
גנת בתן המלך חור
כרפס ותכלת אחוז
בחבלי בוץ וארגמן על
גלילי כסף ועמודי שש
משות זהב וכסף על
רצפת בהט שש ודר
וסחרת והשקות בכלי
זהב וכלים מכלים שונים
ויין מלכות רב כיד המלך
והשתיה כדת אין אנס
כי כן יסד המלך על כל רב
ביתו לעשות כרצון
איש ואיש אנס ושתי
המלכה עשתה משתה
נשים בית המלכות אשר
למלך אחשורוש
ביום השביעי
כטוב לב המלך ביין אמר
למהומן בזתא חרבונא
בגתא ואבגתא זתר ומרס
שבעת הסריסים
המשרתים את פני המלך
אחשורוש להביא את
ושתי המלכה לפני המלך
בכתר מלכות להראות
העמים והשרים את
יפיה כי טובת מראה
היא ותמאן המלכה
ושתי לבוא בדבר המלך
אשר ביד הסריסים
ויקצף המלך מאד
וחמתו בערה בו ויאמר
המלך לחכמים יודעי
העתים כי כן דבר המלך
לפניו כל יודעי דת ודין
והקרב אליו כרשנא
שתר אדמתא תרשיש
מרס מרסנא ממוכן
שבעת שרי פרס ומדי

ראי פני המלך הושבים
ראשונה במלכות כדת
מחר עשות במלכה ׃
ושתי עליה אשר לא עשתה
את מאמר המלך ׃
אחשורוש ביד חסריסיו
ויאמר מומכן
לפני המלך והשרים לא
על המלך לבדו עוותה
ושתי המלכה כי על כל
השרים ועל כל העמים
אשר בכל מדינות המלך
אחשורוש כי יצא דבר
המלכה על כל הנשים
להבזות בעליהן בעיניהן
באמרם המלך אחשורוש
אמר להביא את ושתי
המלכה לפניו ולא באה
והיום הזה תאמרנה שרות
פרס ומדי אשר
שמעו את דבר המלכה
לכל שרי המלך וכדי
בזיון וקצף אם על
המלך טוב יצא דבר
מלכות מלפניו וכתב
בדתי פרס ומדי ולא
יעבור אשר לא תבוא

ושתי לפני המלך ׃
אחשורוש ומלכותה
יתן המלך לרעותה
הטובה ממנה ונשמע
פתגם המלך אשר יעשה
בכל מלכותו כי רבה היא
וכל הנשים יתנו יקר ׃
לבעליהן למגדול ועד
קטן ויטב הדבר בעיני
המלך והשרים ויעש
המלך כדבר ממוכן ׃
וישלח ספרים אל כל
מדינות המלך אל מדינה
ומדינה ככתבה ואל עם
ועם כלשונו להיות כל
איש שרר בביתו ומדבר
כלשון עמו ׃
אחר הדברים האלה ׃
כשך חמת המלך אחשורוש
זכר את ושתי ואת אשר
עשתה ואת אשר נגזר
עליה ויאמרו נערי ׃
המלך משרתיו יבקשו
למלך נערות בתולות
טובות מראה ויפקד
המלך פקידים בכל ׃
מדינות מלכותו ויקבצו

את כל נערה בתולה ׃
טובת מראה אל שושן
הבירה אל בית הנשים
אל יד הגאי סריס המלך
שמר הנשים ונתון ׃ ל
תמרוקיהן והנערה ׃
אשר תיטב בעיני המלך
תמלך תחת ושתי ויטב
הדבר בעיני המלך ויעש
כן ׃ איש יהודי
היה בשושן הבירה ׃
ושמו מרדכי בן יאיר בן
שמעי בן קיש איש ׃
ימיני אשר הגלה ׃
מירושלים עם הגלה ׃
אשר הגלתה עם יכניה
מלך יהודה אשר הגלה
נבוכדנאצר מלך בבל ׃
ויהי אמן את הדסה ׃
היא אסתר בת דודו כי
אין לה אב ואם והנערה
יפת תאר וטובת מראה
ובמות אביה ואמה לקחה
מרדכי לו לבת ׃ והיה
בהשמע דבר המלך ׃
ודתו וכהקבץ נערות
רבות אל שושן הבירה

אל בית המלך אל בית הנשים ותיטב
הנערה בעיניו ותשא חסד
לפניו ויבהל את תמרוקיה
ואת מנותיה לתת לה את
שבע הנערות הראויות
לתת לה מבית המלך
וישנה ואת נערותיה
לטוב בית הנשים לא
הגידה אסתר את עמה
ואת מולדתה כי מרדכי
צוה עליה אשר לא תגיד
ובכל יום ויום מרדכי
מתהלך לפני חצר בית
הנשים לדעת את שלום
אסתר ומה יעשה בה
ובהגיע תור נערה ונערה
לבוא אל המלך אחשורוש
מקץ היות לה כדת הנשים
שנים עשר חדש כי כן
ימלאו ימי מרוקיהן ש
ששה חדשים בשמן המר
וששה חדשים בבשמים
ובתמרוקי הנשים ובהיות
הנערה באה אל המלך
את כל אשר תאמר יתן

לה לבוא עמה מבית ש
הנשים עד בית המלך
בערב היא באה ובבקר
היא שבה אל בית הנשים
שני אל יד ש עשגז סריס
המלך שמר הפילגשים
לא תבוא עוד אל המלך
כי אם חפץ בה המלך
ונקרא בשם ובהגיע
תר אסתר בת אביחיל הדו
מרדכי אשר לקחה לו לבת
לבוא אל המלך לא ש
בקש שה דבר כי אם את
אשר יאמר הגי סריס ש
המלך שמר הנשים ותהי
אסתר נשאת חן בעיני כל
ראיה ותלקח אסתר אל
המלך אחשורוש ארבת
מלכותו בחדש שהעשירי
הוא חדש טבת בשנת ש
שבע למלכותו ויאהב
המלך את אסתר מכל
הנשים ותשא חן וחסד
לפניו מכל הבתולות ונשם
כתר מלכות בראשה ש
וימליכה תחת ושתי ש
ויעש המלך משתה גדול

לכל שריו ועבדיו את ש
משתה אסתר והנחה
למדינות עשה ונתן ש
משאת כיד המלך ש
ובהקבץ בתולות שנית
ומרדכי ישב בשער ש
המלך אין אסתר מגדת
מולדתה ואת עמה ש
כאשר צוה עליה מרדכי
ואת מאמר מרדכי ש
אסתר עשה כאשר
היתה באמנה אתו
בימים ההם
ומרדכי ישב בשער ש
המלך קצף בגתן ותרש
שני סריסי המלך ש
משמרי הסף ויבקשו ש
לשלח יד במלך אחשורוש
ויודע הדבר למרדכי ש
ויגד לאסתר המלכה ש
ותאמר אסתר למלך
בשם מרדכי ויבקש ש
הדבר ויבדק ויאותר לו ש
שניהם ויתלו ש
בעץ ויכתב
בספר דברי הימים לפני
המלך
אחר הדברים האלה ש

גדל המלך אחשורוש
את המן בן המדתא
האגגי וינשאהו וישת
את כל המעשים אשר
המלך אשר בשער המלך
כי עוד לו המלך ומרדכי
לא יכר עולא ישתחוה
ויאמרו עבדי המלך
אשר בשער המלך
למרדכי מדוע אתה
עובר את מצות המלך
ויהי באמרם אליו יום
יום ולא שמע אליהם
ויגידו להמן לראות
הי עמדו דברי מרדכי
כי הגיד להם אשר הוא
יהודי וירא המן כי אין
מרדכי כרע ומשתחוה
לו וימלא המן חמה
ויבז בעיניו לשלח יד
במרדכי לבדו כי הגידו
לו את עם מרדכי
ויבקש המן להשמיד
את כל היהודים אשר
בכל מלכות אחשורוש

עם מרדכי בחדש
הראשון הוא חדש ניסן
בשנת שתים עשרה לן
למלך אחשורוש הפיל
פור הוא הגורל לפני
המן מיום ליום ומחדש
לחדש שנים עשר הוא
חדש אדר:

ויאמר המן
למלך אחשורוש ישנו
עם אחד מפזר ומפרד
בין עמים בכל מדינות
מלכותך ודתיהם שונות
מכל עם ואת דתי המלך
אינם עשים ולמלך אין
שוה להניחם: אם על
המלך טוב יכתב לאבדם
ועשרת אלפים ככר כסף
אשקול על ידי עשי
המלאכה להביא אל
גנזי המלך ויסר המלך
את טבעתו מעל ידו
ויתנה להמן בן המדתא
האגגי צרר היהודים:
ויאמר המלך להמן הכסף
נתון לך והעם לעשות
בו כטוב בעיניך ויקרא

ספרי המלך בחדש
הראשון בשלושה
עשר יום בו ויכתב ככל
אשר יצוה המן אל
אחשדרפני המלך
ואל הפחות אשר על
מדינה ומדינה ואל שרי
עם ועם מדינה ומדינה
ככתבה ועם ועם
כלשונו בשם המלך
אחשורוש נכתב
ונחתם בטבעת המלך:
וישלוח ספרים ביד
הרצים אל כל מדינות
המלך להשמיד להרג
ולאבד את כל היהודים
מנער ועד זקן טף
ונשים ביום אחד
בשלושה עשר לחדש
שנים עשר הוא חדש
אדר ושללם לבוז:
פתשגן הכתב להנתן
דת בכל מדינה ומדינה
גלוי לכל העמים להיות
עתדים ליום הזה:
הרצים יצאו דחופים
בדבר המלך והדת נתנה

ואמר המלך להמן הכסף מסור לך מחדר יקר אוצרלבש: ס: מסון ג ומל ומרשמנו חזקלה ומאמרע נתון לך בלשון עבות
הכסף מסון לך: ס: ומרייבי ב ר"ל פסלון ידע אוהבו אשר נבשה: ס בשלשה עשר חוסר ב ויקראו עפ"י אלילך
ובשמנה עשר חדש: ס:

לבון ג וקשמנו חבא ומרשמנו וממרלבון ארב
שלקרשי לעלבון ושלעלבון: ס:

בשושן הבירה׃ והמלך
והמן ישבו לשתות והעיר
שושן נבוכה׃
ומרדכי ידע את כל
אשר נעשה ויקרע
מרדכי את בגדיו
וילבש שק ואפר ויצא
בתוך העיר ויזעק
זעקה גדלה ומרה׃
ויבוא עד לפני שער
המלך כי אין לבוא אל
שער המלך בלבוש
שק׃ ובכל מדינה ומדינה
מקום אשר דבר המלך
ודתו מגיע אבל גדול
ליהודים וצום ובכי
ומספד שק ואפר יצע
לרבים׃ ותבאנה
נערות אסתר וסריסיה
ויגידו לה ותתחל
המלכה מאד ותשלח
בגדים להלביש את
מרדכי ולהסיר שקו
מעליו ולא קבל׃
ותקרא אסתר להתך
מסריסי המלך אשר
העמיד לפניה ותצו עליו

על מרדכי לדעת מה
זה ועל מה זה׃ ויצא
התך אל מרדכי אל
רחוב העיר אשר לפני
שער המלך׃ ויגד לו
מרדכי את כל אשר קרהו
ואת פרשת הכסף
אשר אמר המן לשקול
על גנזי המלך ביהודים
לאבדם׃ ואת פתשגן
כתבת דת אשר נתן
בשושן להשמידם נתן
לו להראות את אסתר
ולהגיד לה ולצוות עליה
לבוא אל המלך להתחנן
לו ולבקש מלפניו על
עמה׃ ובוא התך ויגד
לאסתר את דברי
מרדכי׃ ותאמר אסתר
להתך ותצוהו אל מרדכי
כל עבדי המלך ועם
מדינות המלך יודעים
אשר כל איש ואשה
אשר יבוא אל המלך
אל החצר הפנימית
אשר לא יקרא אחת
דתו להמית לבד מאשר

ויושיט לו המלך את
שרביט הזהב ותחי אנו
לאנקראתו לבוא אל
המלך׃ זה שלושים יום
ויגידו למרדכי אתדברי
אסתר׃
ויאמר מרדכי להשיב
אל אסתר אל תדמי
בנפשך להמלט בית
המלך מכל היהודים׃
כי אם החרש תחרישי
בעת הזאת רוח והצלה
יעמוד ליהודים ממקום
אחר ואתה ובית אביך
תאבדו ומי יודע אם
לעת כזאת הגעת׃
למלכות׃ ותאמר אסתר
להשיב אל מרדכי׃ לך
כנוס את כל היהודים
הנמצאים בשושן
וצומו עלי ואל תאכלו
ושתו שלשת
ימים לילה ויום גם אני
ונערתי אצום כן ובכן
אבוא אל המלך אשר
לא כדת וכאשר אבדתי
אבדתי׃ ויעבר מרדכי

ויעשׂ כּכל אשׁר עוּתה
עליו אסתּר׃
ויחי בּיום השׁלישׁי
ותּלבּשׁ אסתּר מלכות
ותּעמד בּחצר בּית־
המלך הפּנימית נכח בּית
המלך והמלך יושׁב על
כּסא מלכותו בּבית
המלכות נכח פּתח הבּית׃
ויהי כּראות המלך את
אסתּר המלכה עמדת
בּחצר נשׂא חן בעיניו
וּיּשׁט המלך לאסתּר
את שרביט הזהב אשׁר
בּידו ותּקרב אסתּר
ותּגע בּראשׁ השׁרביט׃
ויאמר לה
המלך מה לך אסתּר
המלכה ומה בּקשׁתך
עד חצי המלכות ותּנתּן
לך׃ ותּאמר אסתּר אם
על המלך טוב יבוא
המלך והמן היום אל
המשׁתּה אשׁר עשׂיתי
לו׃ ויאמר המלך מהרו
את המן לעשׂות את
דבר אסתּר ויבא המלך

והמן אל המשׁתּה אשׁר
עשׂתה אסתּר׃ ויאמר
המלך לאסתּר במשׁתּה
היין מה שׁאלתך ויּנתּן
לך ומה בּקשׁתך עד
חצי המלכות ותּעשׂ׃
ותּען אסתּר ותּאמר
שׁאלתי ובקשׁתי אם
מצאתי חן בעיני המלך
ואם על המלך טוב לתת
את שׁאלתי ולעשׂות
את בּקשׁתי יבוא המלך
והמן אל המשׁתּה אשׁר
אעשׂה להם ומחר׃
אעשׂה כּדבר המלך׃
ויצא המן בּיום ההוא
שׂמח וטוב לב וכראות
המן את מרדכי בּשׁער
המלך ולא קם ולא זע
ממנו ויּמלא המן על
מרדכי חמה׃ ויתאפּק
המן ויבוא אל ביתו׃
וּיּשׁלח ויבא את אהביו
ואת זרשׁ אשׁתו׃ ויספּר
להם המן את כּבוד
עשׁרו ורב בּניו ואת
כּל אשׁר גּדלו המלך׃

ואת אשׁר נשׂאו על
השׂריס ועבדי המלך׃
ויאמר המן אף לא
הבּיא אסתּר המלכה
עם המלך אל המשׁתּה
אשׁר עשׂתה כּי אם׃
אותי וגם למחר אני
קרוא לה עם המלך׃
וכל זה אינני שׁוה לי
בּכל עת אשׁר אמראה
את מרדכי היהודי׃
יושׁב בּשׁער המלך׃
ותּאמר לו זרשׁ אשׁתו
וכל אהביו עשׂו עץ
גבה חמשׁים אמה ובּבקר
אמר למלך ויתלו את
מרדכי עליו ואז תּעלה
המלך אל המשׁתּה שׂמח
ויּיטב הדבר לפני המן
ויעשׂ העץ׃
בּליל ההוא נדדה ש
שׁנת המלך ויאמר
להביא את ספר הזכרונות
דברי הימים ויהיו
נקראים לפני המלך׃ ש
וימצא כתוב אשׁר הגיד
מרדכי על בּגתנא ותרש

שני סריסי המלך משמרי
הסף אשר בקשו לשלח
יד במלך אחשורוש׃
ויאמר המלך מה נעשה
יקר ומה לה למרדכי על
זה ויאמרו נערי המלך
משרתיו לא נעשה עמו
דבר׃ ויאמר המלך מי
בחצר והמן בא לחצר
בית המלך החיצונה
לאמר למלך לתלות
את מרדכי על העץ
אשר הכין לו׃ ויאמרו
נערי המלך אליו הנה
המן עמד בחצר ויאמר
המלך יבוא׃ ויבא המן
ויאמר לו המלך מה
לעשות באיש אשר
המלך חפץ ביקרו׃
ויאמר המן בלבו למי
יחפץ המלך לעשות
יקר יותר ממני׃ ויאמר
המן אל המלך איש
אשר המלך חפץ ביקרו׃
יביאו נא שמלכות אשר
לבש בו המלך וסוס אשר
רכב עליו המלך ואשר

נתן כתר מלכות בראשו׃
ונתון לבוש והסוס
על רחוב העיר׃
והמלך חפר תמים והלבישו
את האיש אשר המלך
חפץ ביקרו והרכיבהו
על הסוס ברחוב העיר
וקראו לפניו ככה יעשה
לאיש אשר המלך חפץ
ביקרו׃ ויאמר המלך
להמן מהר קח את
הלבוש ואת הסוס׃
כאשר דברת ועשה
כן למרדכי היהודי׃
הישב בשער המלך
אל תפל דבר מכל אשר
דברת׃ ויקח המן את
הלבוש ואת הסוס׃
וילבש את מרדכי
וירכיבהו ברחוב העיר
ויקרא לפניו ככה׃
יעשה לאיש אשר
המלך חפץ ביקרו׃
וישב מרדכי אל שער
המלך׃ והמן נדחף אל
ביתו אבל וחפוי ראש׃
ויספר המן לזרש׃

אשתו ולכל אהביו את כל
אשר קרהו ויאמרו לו
חכמיו וזרש אשתו אם
מזרע היהודים מרדכי
אשר החלות לנפל לפניו
לא תוכל לו כי נפול
תפול לפניו׃ עודם
מדברים עמו וסריסי
המלך הגיעו ויבהלו
להביא את המן׃ אל
המשתה אשר עשתה
אסתר׃ ובא המלך
והמן לשתות עם אסתר
המלכה׃ ויאמר המלך
לאסתר גם ביום השני
במשתה היין מה שאלתך
אסתר המלכה ותנתן
לך ומה בקשתך עד חצי
המלכות ותעש׃ ותען
אסתר המלכה ותאמר
אם מצאתי חן בעיניך
המלך ואם על המלך
טוב תנתן לי נפשי׃
בשאלתי ועמי בבקשתי׃
כי נמכרנו אני ועמי׃
להשמיד להרוג ולאבד
ואילו לעבדים ולשפחות

נמכרנו והחרשתי כי אין
הצר שוה בנזק המלך׃
ויאמר המלך
אחשורוש ויאמר
לאסתר המלכה מי הוא
זה ואיזה הוא אשר
מלא לבו לעשות כן׃
ותאמר אסתר איש
צר ואויב המן הרע
הזה והמן נבעת מלפני
המלך והמלכה׃ והמלך
קם בחמתו ממשתה
היין אל גנת הביתן והמן
עמד לבקש על נפשו
מאסתר המלכה כי ראה
כי כלתה אליו הרעה׃
מאת המלך׃ והמלך
שב מגנת הביתן׃ אל
בית משתה היין והמן
נפל על המטה אשר
אסתר עליה׃ ויאמר
המלך הגם לכבוש את
המלכה עמי בבית׃ הדבר
יצא מפי המלך׃ ופני המן
חפו׃ ויאמר
חרבונה אחד מן הסריסים
לפני המלך׃ גם הנה העץ

אשר עשה המן למרדכי
אשר דבר טוב על המלך
עמד בבית המן גבה
חמשים אמה׃ ויאמר
המלך תלהו עליו׃ ויתלו
את המן על העץ אשר
הכין למרדכי׃ וחמת
המלך שככה׃
ביום ההוא נתן המלך׃
אחשורוש לאסתר׃
המלכה את בית המן
צרר היהודים ומרדכי
בא לפני המלך כי הגדה
אסתר מה הוא לה׃ ויסר
המלך את טבעתו אשר
העביר מהמן׃ ויתנה
למרדכי׃ ותשם אסתר
את מרדכי על בית המן׃
ותוסף אסתר׃ ותדבר
לפני המלך׃ ותפל לפני
רגליו׃ ותבך׃ ותתחנן לו
להעביר את רעת המן׃
האגגי׃ ואת מחשבתו
אשר חשב על היהודים׃
ויושט המלך לאסתר
את שרביט הזהב׃ ותקם

אסתר׃ ותעמד לפני
המלך׃ ותאמר אם על
המלך טוב׃ ואם מצאתי
חן לפניו׃ וכשר הדבר
לפני המלך׃ וטובה אני
בעיניו׃ יכתב להשיב
את הספרים מחשבת
המן בן המדתא האגגי
אשר כתב לאבד את
היהודים אשר בכל
מדינות המלך׃ כי איכה
אוכל׃ וראיתי ברעה
אשר ימצא את עמי
ואיכה אוכל׃ וראיתי
באבדן מולדתי׃
ויאמר המלך
אחשורוש לאסתר
המלכה׃ ולמרדכי היהודי
הנה בית המן נתתי
לאסתר׃ ואותו תלו על
העץ על אשר שלח
ידו ביהודים׃ ואתם
כתבו על היהודים כטוב
בעיניכם בשם המלך׃
וחתמו בטבעת המלך׃
כתב אשר נכתב בשם
המלך׃ ונרתם בטבעת

חַמֶּלֶךְ אֵין לוֹ שִׂיחַ וַיִּקְרָאוּ
סֹפְרֵי הַמֶּלֶךְ בָּעֵת הַהִיא
בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא חֹדֶשׁ
סִיוָן בְּשְׁלוֹשָׁה וְעֶשְׂרִים
בּוֹ וַיִּכָּתֵב כְּכָל אֲשֶׁר יְצַוֶּה
מָרְדֳּכַי אֶל הַיְּהוּדִים וְאֶל
הָאֲחַשְׁדַּרְפְּנִים וְהַפַּחוֹת
וְשָׂרֵי הַמְּדִינוֹת אֲשֶׁר
מֵהֹדּוּ וְעַד כּוּשׁ שֶׁבַע
וְעֶשְׂרִים וּמֵאָה מְדִינָה
מְדִינָה וּמְדִינָה כִּכְתָבָהּ
וְעַם וָעַם כִּלְשֹׁנוֹ וְאֶל
הַיְּהוּדִים כִּכְתָבָם וּכִלְשֹׁנָם:
וַיִּכְתֹּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ
אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ וַיַּחְתֹּם בְּטַבַּעַת
הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד
הָרָצִים בַּסּוּסִים רֹכְבֵי
הָרֶכֶשׁ הָאֲחַשְׁתְּרָנִים
הָרְמָכִים אֲשֶׁר נָתַן
הַמֶּלֶךְ לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר
בְּכָל עִיר וָעִיר לְהִקָּהֵל
וְלַעֲמֹד עַל נַפְשָׁם
לְהַשְׁמִיד וְלַהֲרֹג וְלְאַבֵּד
אֶת כָּל חֵיל עַם וּמְדִינָה
הַצָּרִים אֹתָם טַף וְנָשִׁים
וּשְׁלָלָם לָבוֹז בּוּז אֶחָד
בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ

אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ בְּשְׁלוֹשָׁה
עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנֵים עָשָׂר
הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר פְּתֻשְׁגֶן
הַכְּתָב לְהִנָּתֵן דָּת בְּכָל
מְדִינָה וּמְדִינָה גָּלוּי לְכָל
הָעַמִּים וְלִהְיוֹת הַיְּהוּדִים
עֲתִידִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהִנָּקֵם
מֵאֹיְבֵיהֶם: הָרָצִים רֹכְבֵי
הָרֶכֶשׁ הָאֲחַשְׁתְּרָנִים
יָצְאוּ מְבֹהָלִים וּדְחוּפִים
בִּדְבַר הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת נִתְּנָה
בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה
וּמָרְדֳּכַי יָצָא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ
בִּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת
וָחוּר וַעֲטֶרֶת זָהָב גְּדוֹלָה
וְתַכְרִיךְ בּוּץ וְאַרְגָּמָן
וְהָעִיר שׁוּשָׁן צָהֲלָה
וְשָׂמֵחָה: לַיְּהוּדִים הָיְתָה
אוֹרָה וְשִׂמְחָה וְשָׂשׂוֹן
וִיקָר: וּבְכָל מְדִינָה וּמְדִינָה
וּבְכָל עִיר וָעִיר מְקוֹם
אֲשֶׁר דְּבַר הַמֶּלֶךְ וָדָתוֹ
מַגִּיעַ שִׂמְחָה וְשָׂשׂוֹן
לַיְּהוּדִים מִשְׁתֶּה וְיוֹם טוֹב
וְרַבִּים מֵעַמֵּי הָאָרֶץ
מִתְיַהֲדִים כִּי נָפַל פַּחַד
הַיְּהוּדִים עֲלֵיהֶם: וּבִשְׁנַים

עָשָׂר חֹדֶשׁ הוּא חֹדֶשׁ
אֲדָר בִּשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר יוֹם
בּוֹ אֲשֶׁר הִגִּיעַ דְּבַר הַמֶּלֶךְ
וְדָתוֹ לְהֵעָשׂוֹת בְּיוֹם אֲשֶׁר
שִׂבְּרוּ אֹיְבֵי הַיְּהוּדִים
לִשְׁלוֹט בָּהֶם וְנַהֲפוֹךְ
הוּא אֲשֶׁר יִשְׁלְטוּ
הַיְּהוּדִים הֵמָּה בְּשֹׂנְאֵיהֶם:
נִקְהֲלוּ הַיְּהוּדִים בְּעָרֵיהֶם
בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ
אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ לִשְׁלֹחַ יָד
בְּמְבַקְשֵׁי רָעָתָם וְאִישׁ
לֹא עָמַד לִפְנֵיהֶם כִּי נָפַל
פַּחְדָּם עַל כָּל הָעַמִּים:
וְכָל שָׂרֵי הַמְּדִינוֹת
וְהָאֲחַשְׁדַּרְפְּנִים וְהַפַּחוֹת
וְעֹשֵׂי הַמְّלָאכָה אֲשֶׁר
לַמֶּלֶךְ מְנַשְּׂאִים אֶת
הַיְּהוּדִים כִּי נָפַל פַּחַד
מָרְדֳּכַי עֲלֵיהֶם: כִּי גָדוֹל
מָרְדֳּכַי בְּבֵית הַמֶּלֶךְ
וְשִׁמְעוֹ הוֹלֵךְ בְּכָל הַמְּדִינוֹת
כִּי הָאִישׁ מָרְדֳּכַי הוֹלֵךְ
וָגָדוֹל:
וַיַּכּוּ הַיְּהוּדִים בְּכָל אֹיְבֵיהֶם
מַכַּת חֶרֶב וְהֶרֶג וְאֹבֵדן
וַיַּעֲשׂוּ בְשֹׂנְאֵיהֶם כִּרְצוֹנָם:

ובשושן הבירה חרגו
היהודים ואבד חמש
מאות איש ואת
פרשנדתא ואת
דלפון ואת
אספתא ואת
פורתא ואת
אדליא ואת
אריתא ואת
פרמשתא ואת
אריסי ואת
ארידי ואת
ויזתא עשרת
בני המן בן המדתא צרר
היהודים חרגו ובזה לא
שלחו את יד: ביום
ההוא בא מספר החרגים
בשושן הבירה לפני המלך
ויאמר המלך
לאסתר המלכה בשושן
הבירה הרגו היהודים
ואבד חמש מאות איש
ואת עשרת בני המן
בשאר מדינות המלך
מה עשו ומה בקשתך
ותנתן לך ומה בקשתך
עוד ותעש ותאמר

אסתר אם על המלך
טוב יתן גם מחר
ליהודים אשר בשושן
לעשות כדת היום ואת
עשרת בני המן יתלו על
העץ: ויאמר המלך
להעשות כן ותתן דת
בשושן ואת עשרת בני
המן תלו: ויקהלו היהודים
אשר בשושן גם ביום
ארבעה עשר לחדש
אדר ויהרגו בשושן
שלש מאות איש ובבזה
לא שלחו את ידם: ושאר
היהודים אשר במדינות
המלך נקהלו ועמד על
נפשם ונוחו מאויביהם
והרג בשנאיהם חמשת
ושבעים אלף ובבזה לא
שלחו את ידם: ביום
שלשה עשר לחדש
אדר ונוח בארבעה עשר
בו ועשה אתו יום משתה
ושמחה: והיהודים אשר
בשושן נקהלו בשלשה
עשר בו ובארבעה עשר
בו ונוחו בחמשה עשר בו

ועשה אתו יום משתה
ושמחה: על כן היהודים
הפרזים הישבים בערי
הפרזות עשים את יום
ארבעה עשר לחדש
אדר שמחה ומשתה ויום
טוב ומשלוח מנות איש
לרעהו:
וכתב מردכי את הדברים
האלה וישלח ספרים אל
כל היהודים אשר בכל
מדינות המלך אחשורוש
הקרובים והרחוקים: לקים
עליהם להיות עשים את
יום ארבעה עשר לחדש
אדר ואת יום חמשה עשר
בו בכל שנה ושנה: כימים
אשר נחו בהם היהודים
מאויביהם והחדש אשר
נהפך להם מיגון לשמחה
ומאבל ליום טוב לעשות
אותם ימי משתה ושמחה
ומשלוח מנות איש לרעהו
ומתנות לאביונים: וקבל
היהודים את אשר החלו
לעשות ואת אשר כתב
מردכי אליהם: כי המן

בן המדתא אגגי עוקר
כל היהודים השב על
היהודים לאבדם והפילו
הוא הגורל להמם ולאבדם
ובא לפני המלך אמר
עם הספר נשוכמה שבתו
הרעה אשר חשב על
היהודים עלה אשון ותלו
אתו ואת בניו על העץ
עלינו קראו לזמים האלה
פורים על שם הפור עלינו
על כל דברי האגרת הזאת
ומה ראו על כן ומה
הגיע אליהם קיימו וקבל
היהודים עליהם ועל זרעם
ועל כל הנלוים עליהם ולא
יעבור להיות עשים את
שני הימים האלה הכתבים
וכזמנם בכל שנה ושנה
והימים האלה נזכרים
ונעשים בכל דור ודור
משפחה ומשפחה מדינה
ומדינה ועיר ועיר ומלי
הפורים האלה לא יעברו
מתוך היהודים וזכרם לא
יסוף מזרעם
ותכתב אסתר המלכה

בת אביחיל והיהודי
היהודי את כל תקף
לקיים את אגרת הפורים
הזאת השנית וישלח
ספרים אל כל היהודים
אל שבע ועשרים ומאה
מדינה מלכות אחשורוש
דברי שלום ואמת לקיים
את הימים הפורים האלה
בזמניהם כאשר קים
עליהם מרדכי היהודי
ואסתר המלכה וכאשר
קימו על נפשם ועל
זרעם דברי הצומות
וזעקתם ומאמר אסתר
קים דברי הפורים האלה
ונכתב בספר
וישם המלך אחשורוש
מס על הארץ ואיי הים
והנה כל מעשה תקפו וגבורתו
ופרשת גדלת מרדכי אשר
גדלו המלך הלא הם
כתובים על ספר דברי
הימים למלכי מדי ופרס
כי מרדכי היהודי משנה
למלך אחשורוש גדול
ליהודים ורצוי לרוב אחיו

דורש טוב לעמו ודבר
שלום לכל זרעו

ירמיה

בשנת שלש למלכות
יהויקים מלך יהודה
בא נבוכדנאצר מלך
בבל ירושלים וצר עליה
ויתן אדני בידו את
יהויקים מלך יהודה
ומקצת כלי בית האלהים
ויביאם ארצה שנערת
אל בית אוצר אלהיו ויאמר
המלך לאשפנז רב סריסיו
להביא מבני ישראל
ומזרע המלוכה ומן
הפרתמים ילדים אשר
אין בהם כל מום וטובי
מראה ומשכילים בכל
חכמה וידעי דעת ומבינ
מדע ואשר כח בהם
לעמד בהיכל המלך
ולמדם ספר ולשון
כשדים ויעמדם המלך

ומלה לעשות ב׳ ומשרת וכל לבו וכל מלי עתי ושרשמר חקות עמדין וכל מעשה ביתאקאב וכל מעשה ומקפו וגבורתו ופרשת: ס ומעיב לעמדן ויבין ויכיר ומעי בטבעם
ומעי הטעיה ראשונה: ס מדרש המלוכה ל׳ ומעמד בא ישראל ואמרו ויכוראם לרבוא: ס; ואדם הכלים ב׳ ומשלם בל הפלאכה ואחרשו המלך בית אדוני: ס: ס